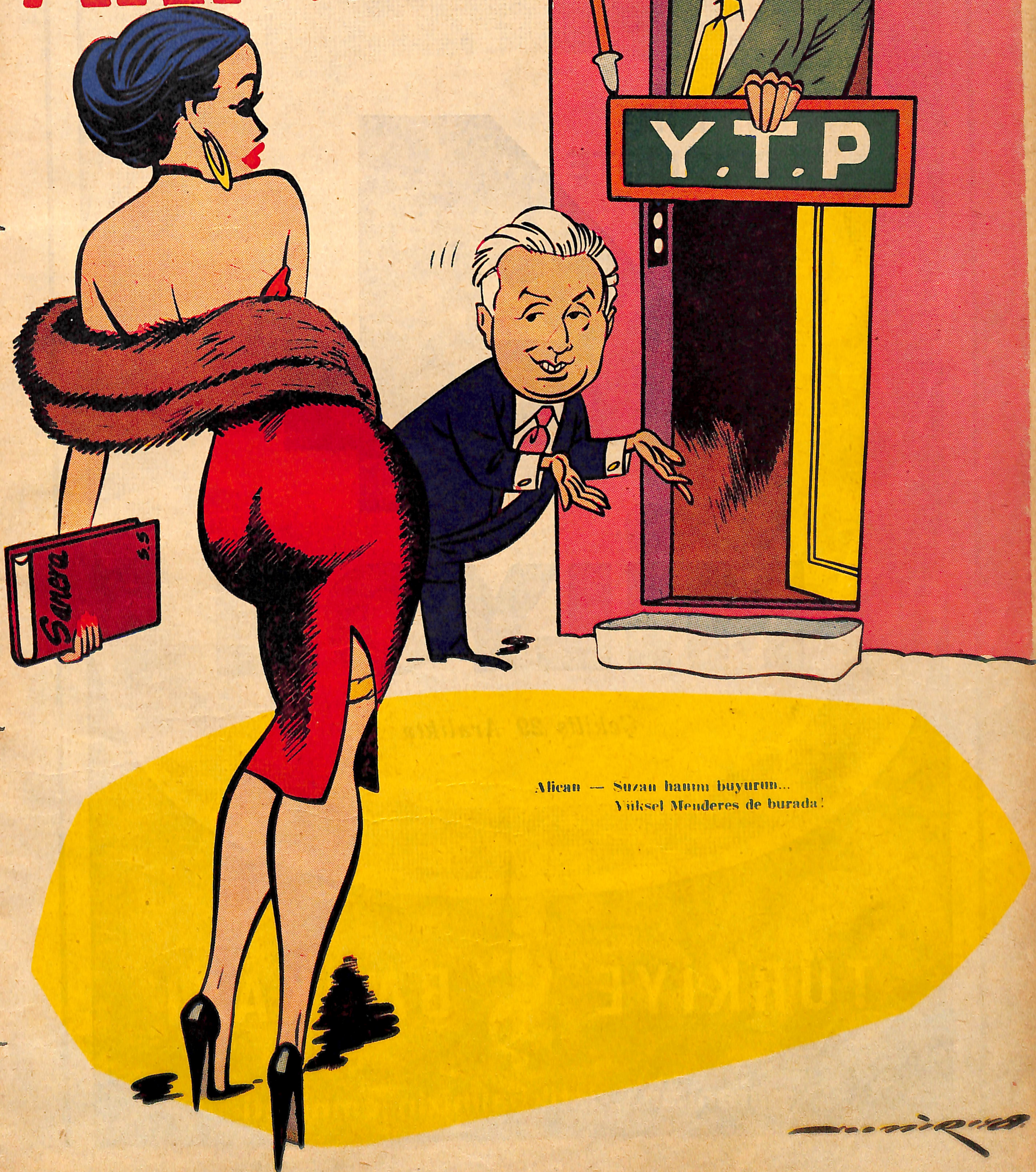
Akbaba

Alican — Suzan hanım buyurun...
Yüksel Menderes de burada!

28 EKİME KADAR

TASARRUFLARINIZI İŞ BANKASINDA TOPLAYINIZ

BİR ÇEKİLİŞTE TAM

4 MİLYON

Çekiliş 29 Aralıkta

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL: 2090 - 53

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Cilt : 1 — Sayı : 7
YIL : 38
14 Eylûl 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BİR ADAM VAR!..

BİR adam var: Doğduğu gün, talih, alnına bir yıldız koymuş. İlkokuldanberi sınıfının birincisi. Rumeli'de iki ordu büyük manevralar yaparken o bir kurmay yüzbaşıdır. Müşir Golç Paşa, Harbiye Nâzırı Müşir İzzet Paşa'ya verdiği raporda: «Edirne'de bir yıldız parlıyor» diye onu, o küçücük yüzbaşıyı övüyor. O kadar kordon, o kadar nişan, o kadar paşa varken...

İmam Yahya ile, yıllardır kanayan Yemen dâvası konuşulacaktır. Gidecek heyetin başkanı Müşir İzzet Paşa. Adı hatırında kalan bu yüzbaşıya bir mektup gönderiyor: «Benimle beraber Yemen'e gelir misiniz?» diye... Genç kurmaydan aldığı cevap şudur: «Paşa hazretleri, ben askerim. Siz Harbiye Nâzırısınız. Emrettiğiniz yere gitmek vazifemdir.» Bu kesin itaatten sonra cevabına bir ancak ilâve ediyor: «Ancak, büyük iltifatınızdan cesaretlenerek sorayım: Siz orduyu başsız bırakıp nereye gidiyorsunuz?.. Bir Balkan Harbini çok mu uzak görüyorsunuz yoksa?...»

Harbiye Nâzırı İzzet Paşa hazretleri ve Rumeli'de parlayan yıldız, hep beraber Yemen'e gidiyorlar. Ama, onlar İmam Yahya ile sulh yaparken Balkan Harbi patlıyor, ordularımız cephe cephe çöküyor ve... Osmanlı İmparatorluğunun bütün Avrupa topraklarını kaybediyoruz.

Daha birşey söyleyim mi?.. İmam Yahya ile kesilen müzakereyi yeniden açan ve anlaşma ile bitiren de yine o, Alman mareşalı Fonder Golç'un «Edirne'de bir yıldız parlıyor» dediği bu genç kurmaydır.

Birinci Dünya Savaşı başlıyor. Eski Harbiye Nâzırı Müşir İzzet Paşa, şimdi Kafkas cephesi kumandanıdır. Kendisinin Genel Kurmay Başkanı da o... O genç kurmay!

İzzet Paşa hastalanıyor. Yerine Mustafa Kemal Paşa gelmiştir. Bir akşam, karargâh çadırından, genç kurmay çıkarken, Mustafa Kemal, sevgi dolu gözlerle arkasından bakıyor ve yanındaki doktor İbrahim Tali beye: «İşte, diyor, Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Reisi olmaya lâyık tek adam!»

Kurtuluş Savaşının baş kanun adamı da yine o. Çeteyi ordu yapan da onun yenilmez gücüdür. Atatürk'ün mucizeli diliyle konuşalım: «Milletin makûs talihini yenen» de onun kumandasındaki süngüler!

Lozan'a, çizmesinde savaş meydanlarının tozları, saçlarında barut kokulariyle gitti: Dünya savaşının muzaffer ve mağrur diplomatlariyle konuşmak için!

Yarım Fransızcasiyle döğüşe, döğüşe, döğüşe, savaş öncesi Osmanlı İmparatorluğunun da bütün zincirlerini kırarak hür milletlerle eşit, bağımsız bir Türkiye'nin sulh anlaşmasını imzaladı!

Giydiğimiz kumaşları, onun hükûmetinin kurduğu fabrikalar dokuyor. Yediğimiz şeker onundur. Şu satırları yazdığım kâğıt da onun!

Ya doğu illerinde yankılar yapan tren düdükleri?... Ya kıyılarımızda rakipsiz dolaşan bayrak, ya şu sesini dünyaya dinleten, dünyaya alkışlatan opera onun değil mi?

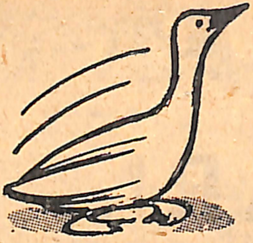
Eğer şu kalem benim parmaklarım

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Yüksel Menderes, Yeni Türkiye Partisine girdi. (Gazeteler)

— Haydi başlıyor... Mahdum beyler, kerime hanımlar, hepsi içerde!..

İYİ KAZ VE PARTİLER

BİZİM bir Karaman vardı. Koyun değil, insan. Osep Karaman... Eski Ankara'nın zengin ailelerindenmiş. Ermeni. Ama, yüzde yüz, katıksız Türk. Zevki, eğlencesi, giyimi, kuşamı ve diliyle... Türkçe konuşur, türkçe küfreder, türkçe nükte yapar, türkçe şarkı söylerdi... Ve Ermenice bilmezdi!

Yazdan yaza Anadolu Kulübünde karşılaşırdık. Ağustos başlarında, deniz üstü evinde dostlarına bir ziyafet çekerdi, medet Allah, ben pirincin böyle pilâv oluşunu ömrümde görmedim!

Karaman'ın bir erkek kardeşi vardır: Joli Jan, yâni Güzel Jan... Bu lâkap ona galiba üç erkeğe yetecek burnundan ötürü takılmış olacak!... Bir de kız kardeşi vardır: Sofiça... Ufak tefek, temiz pak, dünya evine girmemiş, yaşlıca, yemek bilir, reçel kaynatır, poker oynar, bezik oynar, erkekçe tavla oynar... Şakadan anlar... Nükteyi sever, lâf altında hiç kalmaz.

İşte, yazımın başlığındaki o birbirini tutmayan iki kelime: «İyi kaz» la «parti» bizim Karaman'ın hemşiresine ait bir hikâyedir. Anlatayım:

Sofiça'nın bir âdeti vardır: Kendisine anlamadığı bir söz söylediniz mi, ne olur ne olmaz hemen iade eder:

— Sensin!...

Bir gün, yeşil masanın başına geçmiş bezik oynuyordu. Yanında, elini seyreden bir dostu ikide birde karışıyordu oyununa:

— Al... Ver... Altmışa gider kâğıdın, yüze gitmez, asları at, diye...

Birkaç kere oflayıp puflayan Sofiça nihayet isyan etti:

— Eeeee, yeter artık, karışma...

Yanındaki, öfkeli öfkeli yüzüne baktı:

— Ayol, dedi, yanlış oynuyorsun, seni ikaz ediyoruz...

Sofiça bu «ikaz» ı anlamamıştı. Elindeki kâğıtları masanın üzerine ters kapadı ve kelimeyi yanındakine iade etti:

— İyi kaz sensin!

Aradan yıllar geçti, Anadolu Kulübünün eski üyeleri onu ne zaman görseler:

— Sofiça, seni ikaz ediyorum, derler...

O hemen cevabı yapıştırır:

— İyi kaz sensin!

Şimdi gecekondu partilerimizin haline bakıyorum: Yüksel Menderes'in sümüklü mendilini neredeyse parti bayrağı yapacaklar!.. Meydan nutuklarında Yassıada sanıklarının on yılı «Türkiye Cumhuriyetinin altın devri» diye anıyor!... Ne kadar Adalet Divanı kaçağı varsa hepsi yeni partilerin kurucubaşısı!...

Fıkra, makale, karikatür, yuvarlak masa, rica, nasihat, ihtar, ikaz... Nafile...

Bizim Sofiça'nın şakası, onların en ciddî savunması galiba... Neredeyse en ağır, en sert ikazların karşısında pervasız kahkahalar atacaklar:

— İyi kaz sensin!

Korkuyorum: Hakları mı var acaba?

Y. Z. O.

arasında konuşuyorsa, eğer siz bu yazıları okuyorsanız, eğer kızınız evde içinizi ışıklarla dolduran bir kahkaha atıyorsa, eğer altında yaşadığımız bir çatı varsa, yalnız, yalnız, yalnız ona, bizi İkinci Dünya Savaşının cehenneminden, üstümüze tek kıvılcım sıçratmaksızın geçiren ona borçluyuz.

Uşak'ta, Yunan kumandanını esir aldığı topraklarda onun başına taş attılar. O, beyaz şakağından kan sızarak bu kudurmuş, bu kudurtulmuş sokak kalabalığının üstüne tek başına yürüdü. Bu kalabalığı tek başına yardı ve geçti...

Yarınki Türk demokrasisi işte onun açtığı bu yolda yürüyecektir...

Şimdi...

Almanya'da seçimler var. İhtiyar Adenauer'in afişlerini asmışlar duvarlara. Seksen beşlik liderin bu resimleri üstünde şu satır yazılı: «Tecrübe edilmiş adamımız var...»

Altında da şu satır: «Yeniden adam tecrübe etmek istemiyoruz...»

Biz, Almanların korktuğu tecrübeyi 1950 de yaptık, değil mi?..

Yeniden mi tecrübe?... Yeniden mi tecrübe?.. Yeniden, yeniden, yeniden mi tecrübe?... Tanrım!... Aklımızı sen bize bağışla!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

DÜZELTME :

Beni seven, bana toz kondurmak istemiyen büyük kalbli okuyucularım var. Bunlardan birkaç tanesi iki hafta önceki yazımda «füc'eten» i niçin «fücceten» yazdığımı soruyor.

Efendim, Akbaba'nın musahhihi yeni kuşaktandır. «füc'e» yi, «füc'eten »i bilmez. Halk dilinde ise «fücceten» hattâ «hücceten» dir.

Yine talihim varmış: Hücceten olmamış!

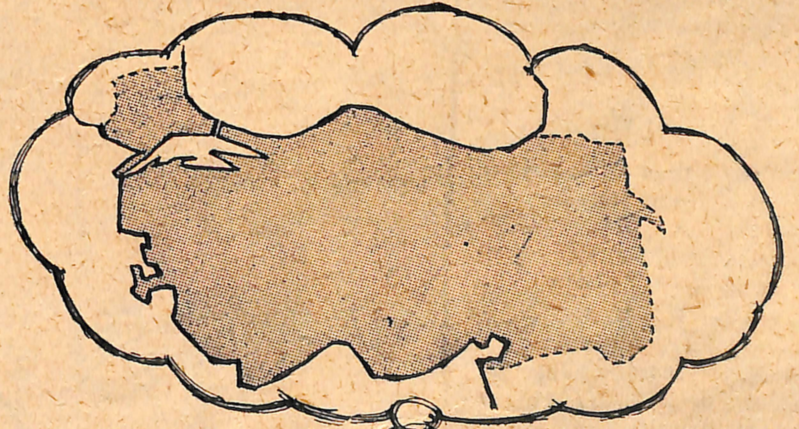
Saygılarım, teşekkürlerimle açıklarım.

Y. Z. O.

Menderes'in oğlu da politikaya atıldı. (Gazeteler)

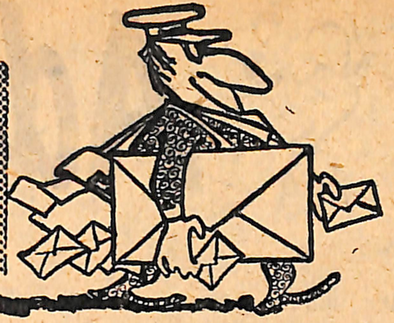
Öp babanın elini!...

«Büyük başın derdi büyük olur.»

Nimet Arzık — Ankara Mektubu

Yüksel ki yerin bu yer değildir ...

Kötü bir kelime oyunu yapıyorum amma, şu günlerde birçoklarının yaptığı kötü... Yüksel Menderes'ten bahsediyorum... Onu eskiden suarelerde görürdüm, miyop miyop, eğik eğik, şöminelere dayanık dayanık... Bir yere dayanmadan konuşmazdı... Bir yere dayanmadan yaşamazdı da... Ve hep zihnimde bu mısra dolaşırdı:

«Yüksel ki yerin bu yer değildir...»

Yeri neresiydi bilemem. Kendi de tam tamına bulamadı yerini şimdiyedek... Ben Başvekil oğlu olsam babamdan bucak bucak kaçardım. Şahsiyetimi gölgelemesin kudreti diye... Bizde kaçılmıyor... Yüksel de izindeydi pederinin. Artık bütün dış seyahatlerde beraberdi: «Formasyonu» için... Artık bütün iç seyahatlerde de beraberdi. Gene formasyonu için... Sanki koca hariciyede «formasyonunun» üzerine titrenecek başka kişi yoktu... İç seyahatlerde, politik toplantılar için kiralanan sinema salonlarında Yüksel Menderes babasını dinlerken yanakları oynar, gözleri yaşarır, ve bulunduğu balkondan «zirvedekilerin» burnuyla süzerdi etrafını... Ayrıca terbiyeli ve vefalı oğlandı. Arkadaşlarına dostluk, yakınlık göstermeyi, hizmet etmeyi severdi... Meselâââ... Bayram mı?... Dostları Antalya'ya mı gitmek istiyor?... Otellerde yer mi yok?... Hadiii, bir telefon sallardı Ankara'dan bilmem ne otelinin sahibine (Allah için böyle iyilikleri yapardı), ve hemen oda yaratılırdı... Yer açılsın diye sepetlenen müşterilere gelince... Canım «muhalefet» e geçebilirlerdi... Ne olacak?...

O kadarı olur... Yüksel Menderes «Başvekil oğluluğunun» keyfini sürdü, fakat bizim memlekete göre fazla şımarmadı. Umum Müdürler önünde kapı açıyorlardı, arkasında kapı kapıyorlardı, eşya, âlet edevatını taşıyorlardı amma, o munisti, yumuşaktı, kırıcı değildi...

Şimdiii Yüksel Menderes Y.T.P. Aydın adayı... Yutkuna yutkuna bir hal oluyorum... Yakın olsam:

«— Biraderim Yüksel derdim, yerin bu yer değildir, politika yapmak emel değildir...» Güller gibi mesleğin var... Ayılıp bayılıyordun o mesleğe. O kadar ki kademeleri sana çabuk atlatmak derdinden elâlem imtihan tarihlerini çekiştire çekiştire harap oldu... Politika sizin aileye mutlu gelmiyor. Bak Fatin eniştene. Senin mesleğinin en üst basamağındaydı. Sonra politikaya saptın ve... Hattâ Tanrı ona bir imkân verdi, sıyrılma imkânı... D.P. grubu şahlanmıştı ya (Şahlanma deyimini ben yalnız safkan atlar için severim siz?...) ve Fatin enişteni devirmişti. Keşke devrik kalsaydı. Tam karyerine döneceği, ve İsviçre'ye elçi çıkacağı anda tekrar politikaya daldı «ısrar üzerine» ve battı... Onun için, sana tavsiyem...»

Derdim...

Yakınlarına şaşıyorum: Ne sükûtî hepsi!...

Ekrem Alican'a şaşıyorum: Ne güdüyor Allah aşkına?...

İhtilâle şaşıyorum: Ne yumuşak!..

«Efendim, Yüksel'in alelâde bir vatandaşın haklarını kullanması v.s. v.s...» Alelâde bir vatandaş değil mi zaten?... Hepimiz «evvelâ» alelâde vatandaşız, değil miyiz?... Haklarını isterse tepe tepe kullanır (kelimenin tam mânasıyla tepe tepe, zaten yaptığı o...) Yalnız, iki gözlerim, gelin ihtilâlleri tarih boyunca bir dolaşalım, ondan sonra çok eğri oturup, çok doğru konuşalım. Zaten doğruluk C.H.P. Kurultayındanberi moda... Dolaştıktan sonra, Alican'a da, Yüksel'e de, yükselmiyene de deriz ki... «Eh centilmen ihtilâl dedikse, enayi ihtilâl demedik. Değil mi efem?...»

Bizden o kadar bizden kiii ...

Süreyya Ağaoğlu'nun şakacı ve şakaya çok tahammüllü olduğunu bilmesem yazmazdım yazacaklarımı şu tasalı günlerinde...

Biri Süreyya Ağaoğlu'nun ihtilâl münasebetiyle Almanya'da kalan kocası Verner (Vedat) Taşenbreker'den bahsediyordu:

«— Çok takdir ediyorum o zatı» diyordu, «bizden fazla bizden.»

«— ?...»

«— O kadar bizden ki... Kayınpederi Samed misali Yassıada'yı boylıyacakken, Turgut Bayar misali Orta Avrupa'da kaldı...»

Bu çifte «bizdenliğe» bayıldım.

Evliyalık :

Bazı şeylerin Garp dünyasında da olduğuna seviniyorum... Ben zannederdim ki yalnız Adnan Menderes evliyalık merakında... Yooo, çok câzip bir tarafı var evliyalığın... Evliya olmıyanlar için herhalde... (Olanlar zaten ulu'luklarının pek farkında olmazlar...) Mareşal Lyautey, Fransızların meşhur mareşal Lyautey'i de bu sevdadaymış, ve kendini resmen evliya ilân ettirmişmiş... Mezarı Fas'ta Rabat şehrindedir. Ve vasiyetine göre tam bir evliya mezarı şeklinde inşa edilmiştir...

Yalnız bu «gönüllü» evliyaların bir tarafından bir tarafı ille aksıyor... Mareşal Lyautey'in evliyalığını köstekliyen (çünkü yetiştiği inançlardan da vazgeçmemiş tabii) sandukanın üstüne kakılı bir metrelik bir haç... Tabiî Fas'lı Haç'lı evliyayı yutamıyor... Peki Menderes'in evliyalığını köstekliyen neydi ki?...

İhtiram kıtası :

Bir zamanlar Türkiye'ye ikinci sınıf bir aktör gelmişti. Douglas Fairbanks Junior... Atatürk hakkında film çevireceği haberi salındı. Ve adam kendi mmeleketinde on ömürde göremiyeceği kadar itibar gördü. Küçüksu kasrında misafir edildi. Devlet Başkanının yamacından ayrılmadı. Neredeyse ihtiram kıtalarıyla uğurlanacaktı...

İkisi ortası yoktur bizde... Ya yabancı gelir, tecavüze uğrar, yiyecek yatacak bulamaz, ya da neredeyse naiblik pâyesine yükseltilir...

«— Atatürk hakkında film çevirecekti tabiî ki...»

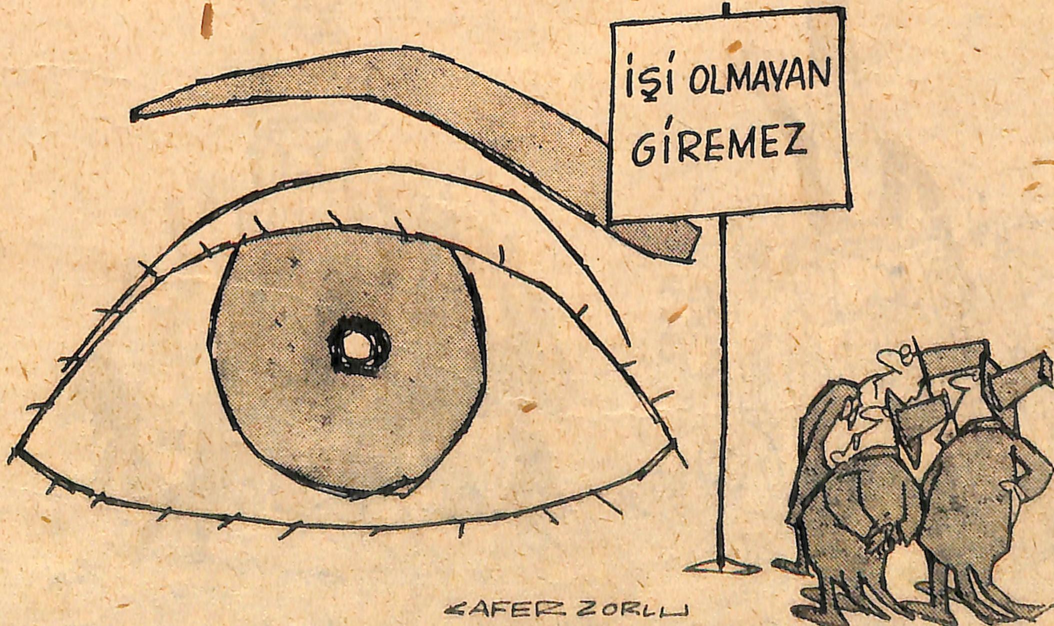
Yoook, hiçbir şey tabiî değil. Bir kere Küçüksu Kasrında oturtmak değil, elimde olsa, o sansar suratlı on ikinci sınıf aktöre, Atatürk filmlerinde figüranlık vermem. Neyse bu itibar fazlalıkları biraz ölçü görgü falan karışıklıklarından oluyor herhalde...

Geçen gün gene ayni ölçü karışıklığı... Şu Necdet Elmas var ya... Onun yüzünden gene protokol karıştı... Neredeyse, ona da ihtiram kıtaları refakat edecekti... Tebrikler, telgraflar, şakır şakır paşaların emniyet müdürlüğünü ziyaretleri, Elmas'ı çekip çevirip bağra basmalar... Gene birazcık ölçü kaçmadı mı?... Biliyorum, cesaret, hangi sahada olursa olsun, sempati uyandırır... Günlerce de abus «otorite» yi oynatanlar sempati uyandırırlar... Ben bile o kadar gün yakalanmayıp da sonra yakalanınca Necdet Elmas, bir hoş oldum. Ve yakalanmasını içimin arzulamadığını keşfettim. Her gün heyecanla: «Yakalandı mı?» diye gazeteleri karıştırmam, «aman yakalanmasın» diyevmiş meğerse... İnsanın içi karışık oluyor... Dış nizama göre olmuyor ki... Olsa...

Fakat taban patlatırcasına falakayla, bu kadar onore edilmenin arasında daha münasip bir ölçü yok mu ki?... Yok zâhir...

Nimet ARZIK

Partiler milletin gözüne girmeğe çalışıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Aday YOKLAMALARI

ADNAN VELİ

— Alo.. Burası şehirlerarası... Ankara'da Parti Genel Başkanlığını siz mi istemiştiniz?...

— Evet bayan...

— Genel sekreter yokmuş partide.. İl Başkanı varmış. Onunla konuşacak mısınız?..

— Gonuşurum...

— Konuşun öyleyse... Karşınızda...

— Alo...

— Buyurun...

— Alo, kimsiniz?...

— Ben İl Başkanı Hazım...

— Haaa, Hazım bey gardaşım, sen misin?...

— Evet ben'im... Siz kimsiniz?...

— Bura Niğde... Ben Niğde'den Satılmış...

— Hangi Satılmış?...

— Merkez İlçe İdare Gurulundan Satılmış Erkişi...

— Haaa, Satılmış efendi, sen misin?... Ne var ne yok? İyisin işallah?

— Hamdolsun Hazım bey, sen nasılsın?...

— Şükür Allaha biz de iyiyiz... Seçim işleriyle uğraşıp duruyoruz. Emin ol, burada başımızı kaşıyacak vaktimiz yok.

— Allah golaylık virsin...

— Sen ne yapıyorsun bakalım, iyi misin?...

— Valla beyim, beni heç sorma... Buralar eyicene garıştı.

— Neden karıştı yahu?...

— Nedeni var mı?... Seçimlerin sebebine garıştı. Seçim yoklamalarını tamam ittik emme, bu işin içerisine hille hurda garıştı...

— Aday yoklamaları için mi diyorsun?...

— He ye...

— Ama sizin ilin aday yoklamalarını kazananların listesi, dün akşam merkeze gelmişti.

— Evet, geldi emme, o listeler hakikat değel... Burda İlçe İdare Gurulu Başganı Sülüman Mertoğlu var ya...

— Evet...

— Yoklama yapılmadan öncesi, Merkez İlçe delegelerine elli̇şer gayme para, beş dönüm de elma bağının mahsulunu bağışlamış. Gendisini seçsinler deyi antidemokratik işler çevirmiş. Ben bunu bu zabah duydum. Yoklama listesini gatiyen gabul itmiyorum. Böyle heriflerinen demokrâsi olamaz.

— Dur bakalım, o kadar telâş etme... Meselenin esası neyse onu bana anlat...

— Ağnatıyom ya beyim... Herifler hilleyinen seçimi gazandılar...

— Nasıl hile yapmışlar?...

— Seçmenlere rüşvet virerekten...

— Onu bir zabıtla tesbit ettiniz mi?...

— Bu işin şahidi yok, şuhudu yok... Zabıtı nasıl doldurcen?...

— Ama o zaman senin söyledikle-rin de havada kalıyor..

— Nasıl havada galırmış beyim? Resmen duydum bunu... Bir insanda demokrasi izzeti nefsi olsa, bunu yapamaz... Bunlar soysuz herifler beyim. Meppus olmak için her bi şeyi yaparlar.

— Dur, o kadar bağırma... Kulaklarımı patlatacaksın...

— Ne deyi bağırmıyacağım beyim? Biz bu ihtilâli ne deyi yaptık?... Kimin için yaptık?... Sülüman Mertoğlu hilleyinen meppus seçilsin deyi mi yaptık?...

— Elbette öyle değil...

— Biraz da gendimiz için yaptık, öyle değil mi?...

— Tabiî, biraz öyle ama, sırf kendimiz için de yapmış değiliz...

— Helbetteeee!... Esas, insan hakları için yaptık emme, gendimizi de tabiî içerisine dahil itmek lâzım gelir.

— E, artık o kadar olur...

— İnsan haklarından ben istifade itmedikten kelli, ne deyi Sülüman Mertoğlu istifade edeceğmiş?...

— Tabiî, hakkın var...

— Onun için beyim, bizim genel sekretere haber it... Beni merkez gontercamından aday gostetsin...

— Merkez kontenjanı doldu...

— Heç bi boş yer galmadı mı?

— Benim duyduğuma göre kalmadı. Hattâ dün akşam Kayseri'den de üç kişi başvurmuştu. Onlarınki de olmadı. Onlar da istifa ettiler partiden.

— Hakları var... Ben de istifa idersem, on beş bin gişi ardımda var...

— Aman, istifayı filân aklından çıkar... Biz bu seçimlere, birbirine iyice kilitlenmiş insanlar olarak gireceğiz ve evvel Allah kazanacağız.

— Siz gazanırsınız emme, ben gazanmadıktan kelli ne ideyim?... Tam onbir sene mücadele it. İnsan haklarını, batı demokrâsisini gurmıya çalış. Üstelik kelleyi goltuğa alarak-tan bi de ihtilâl yap, ondan sonracığıma da meppus seçilme... Buna hangi vicdan dayanır beyim?...

— Doğru, haklısın... Ama dur bakalım... Belki başka bir çaresi bulunur. Sen muhakkak Millet Meclisi'ne mi girmek istiyorsun?... Yoksa Senato seçimlerine de girer misin?..

— Senato mu?...

— Evet...

— Senatonun maası ne gader?..

— Belli değil daha...

— Yaniya meppusluğun maaşı mı eyi, Senatonun maası mı yüskek?..

— Daha belli değil dedim ya... Maaşlar sonradan tesbit edilecek...

— Senatoculuk zor bir iş mi ki?..

— Pek o kadar değil.

— Hazım bey gardaşım. Sen yabancı sayılmazsın... Açık söyle bana... Hangi taraf istifadeli?...

— Bilmiyorum vallahi...

— Ben bunu yapamam beyim... Çünkü neden dirsen, ben meppus oluncek gidip orda el galdırırım, bazan ıslık çalarım, bazan düdük öttürürüm, idare olur giderim. Bu senatoculuk bizim melmekette yeni icat olduğu için, ne de olsa insan acemilik çeker... Halbuki meppusluk öyle değel ki... Golay iş...

— Sen diraycti adamsın. Onu da yaparsın...

— Canım dirayetliliğimize bir şey dediğimiz yok... Bu senato olanlara Jale köşkünde oda viriliyor mu ki?..

— Hangi Jale köşkünde...

— İstanbul'da Jale köşkü diyerekten bir köşk varmış ya...

— Evet...

— Bir insan iktidara çıktı mıydı o köşkte oda dutuyormuş...

— Onlar, sonraki işler Satılmış efendi kardeşim...

— Yok hani bilelim de...

— Şimdi sen, mebus mu olmak istiyorsun, yoksa Senatör mü?...

— İşte didim ya, hangisi istifadeliyse ondan olurum... Gayrı sen bilirsin.

Bu sırada şehirler arası santrali araya girdi:

— Alo...

— Ne istiyon canım?...

— Altı dakikanız doldu efendim, kesebilir miyim?..

— Ne kesmesinden gonuşuyon sen?... Bitmedi ki lâfımız...

— Ama ancak altı dakika görüşebilirsiniz efendim. Fazlasına imkân yok...

— Hanım gardaşım, biz burada ıvır zıvır gonuşmuyoz. Melmeket işlerini gonuşuyoz. Melmeket nasıl yükselir deyi konuşurkene, senin kesmiye hiç bir mecburiyetin olamaz.

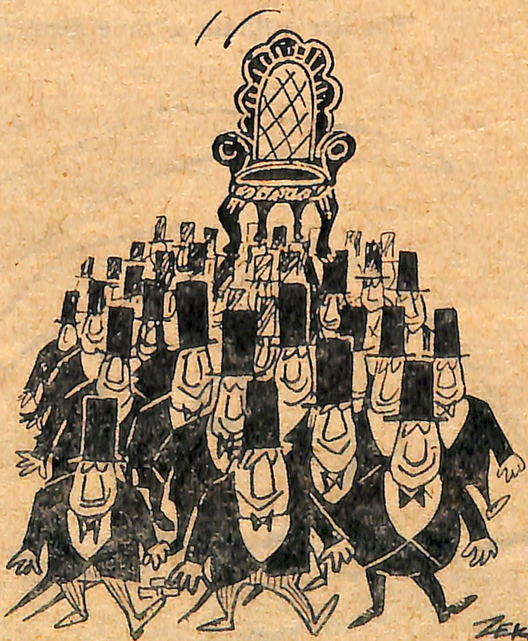
— Hayır efendim. Bize Bakanlığın emri böyle... Üst üste üçer dakikalık iki mükâlemeden fazlasına izin verilmiyor. İsterseniz tekrar sıraya girersiniz. Sıranız gelince altı dakika daha konuşursunuz.

— Yahu, emme de antidemokratik gadınsın sen beee!... Hazım beye bir çift lâfım daha var... Kesme de diyivireyim...

— Efendim, altı dakikayı da otuz saniye geçiyor. Artık maalesef konuşturamam...

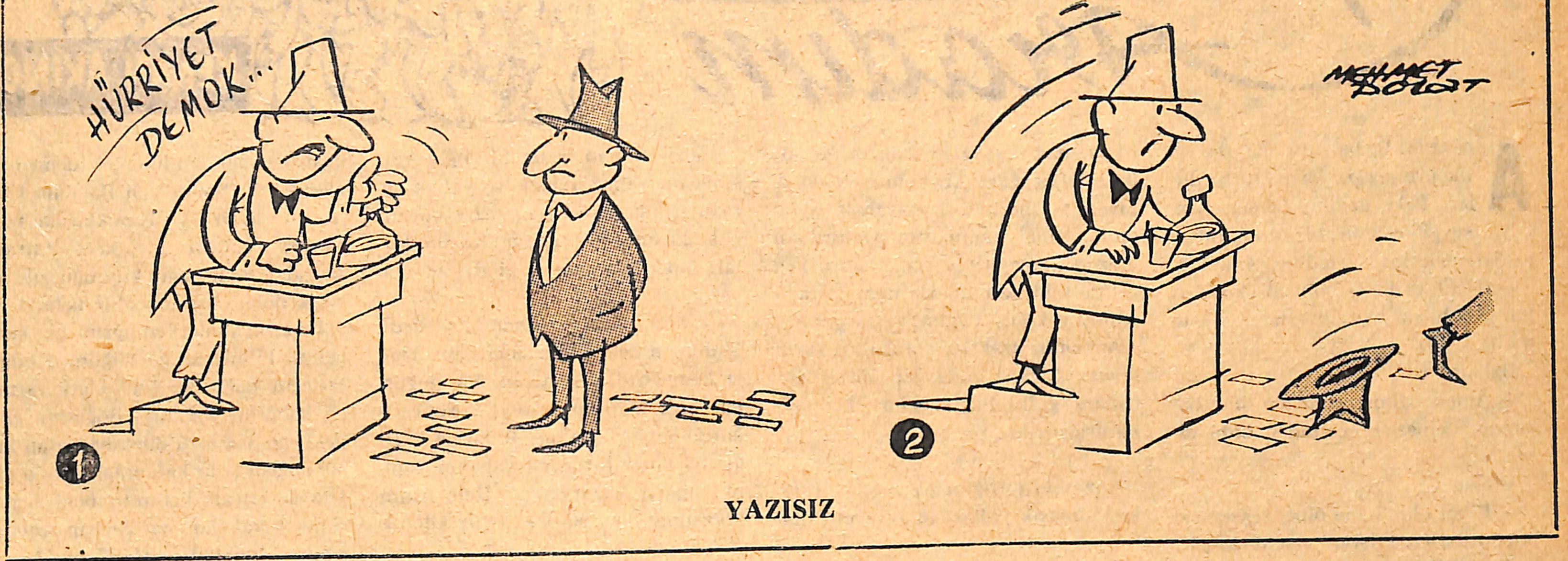
— Dur, dur, muzurluk çıkarma...

Bizler ve Politikacılar!

Partiler vaadlerde bulunuyor... (Gazeteler)

YAZISIZ

Sen demokrat mısın nesin be?... Ülen, ihtilâl yaptık, melmeketi gurtardık, gendi telifonumuzda da rahatınan gonuşamıyoruz be...

— Kesiyorum efendim...

— Kesersen kes be... İktidara gelincek ben de senin iflâhını keserim. Yalınız, Hazım beye bir çift lâfım var, onu da sen gendi ağızınnan diyivir. İster meppusluk olsun, ister senatoculuk olsun, Niğde'li Satılmış gabul itcek... Maaşın dolgun tarafı hangisiyse o yandan idare itsin didi dirsin. Çok selâm söyle... Haaa, dur. Genel sekreterin de ellerinden, ayaklarından ziyadesiynen öptüğümü unutmıyasın haaa! Hadi kes şincik, uyuntu garı... İki lâfı bile çok görüyon bir meppusa...

ADNAN VELİ

#

Türkçe

Gazeteler yazıyor: İlkokul öğrencilerinin türkçeleri zayıfmış...

Hımmm!... Acaba öğretmenlerinki nasıl dersiniz?

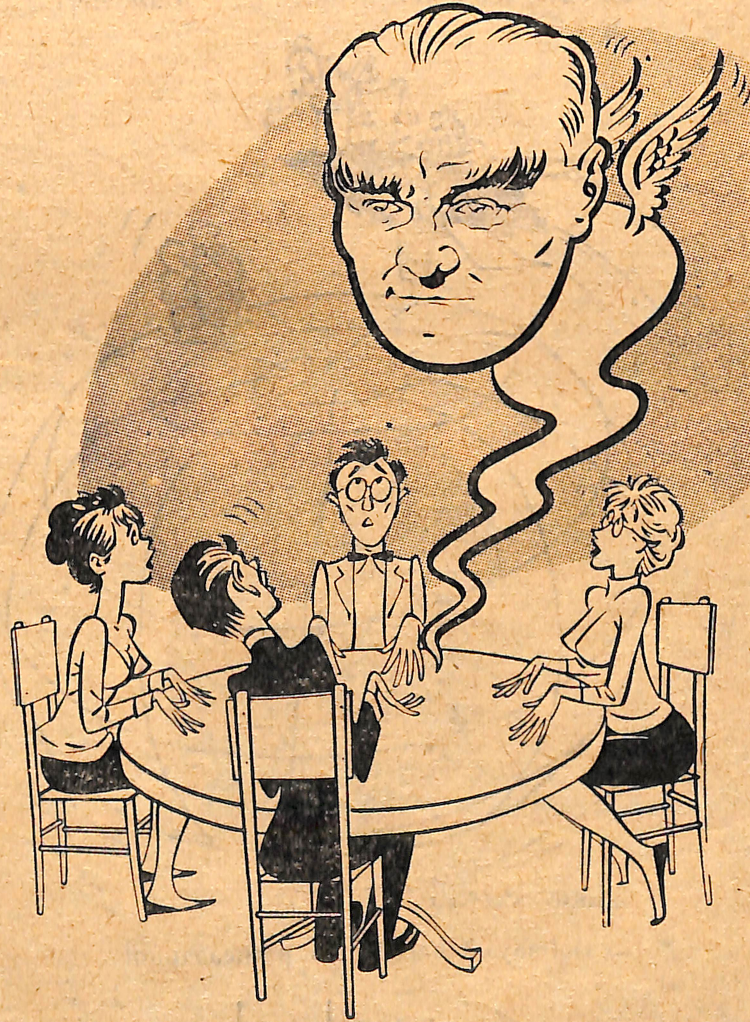
Mücadele Bitmiş!

Akşam gazetesi bir haber veriyor: «Sinek ve sivrisinek mücadelesi bitti!...»

Kendi kendimize bir ooooh çekerken burnumuza bir karasinek konuyor ve kulağımızın dibinden saz çalarak bir sivrisinek geçiyor!

Haberin alt tarafını hayretle okuyoruz:

«Mücadele fiyasko ile bitti!»

Atatürk — Memlekette ne var, ne yok?...

Gençlik — Ali Fuat Başgil Cumhurbaşkanı olmak istiyor!... Artık anlayınız Atam!...

Necdet'ler

Çocukluğumda, her sayfasına gözyaşlarım damlamış tek roman vardır: Zavallı Necdet!.. Onun kadar çok basılmış, çok satılmış ve bütün bir kuşağı ağlatmış Türk romanı yoktur sanırım.

Sonra, galiba resimli roman mecmuasında bir imza parlamıştı: Raif Necdet!... Yalancı elmas gibi göz alıcı, parıl parıl makaleler, söyleşiler yazardı. Ne oldu yazdı da?... Hiç!...

Sonra, bizim şair gelir: Necdet Rüştü!... Kâfir bir de soyadı seçmiş ki, edebiyatın Çakırcalı'sı sanırsınız: Efe!...

Manzum hikâyeler yazdı, manzum şakalar yazdı, manzum makaleler bile yazdı. Bir şarkısı, uzun yıllar saz salonlarında söylendi:

İncecik, kıvrak belinden bir gün olsun sıkmadık!

Sonra?... Hepsi bu... Bir şair Necdet Rüştü olduğunu hatırlayan var mı artık?

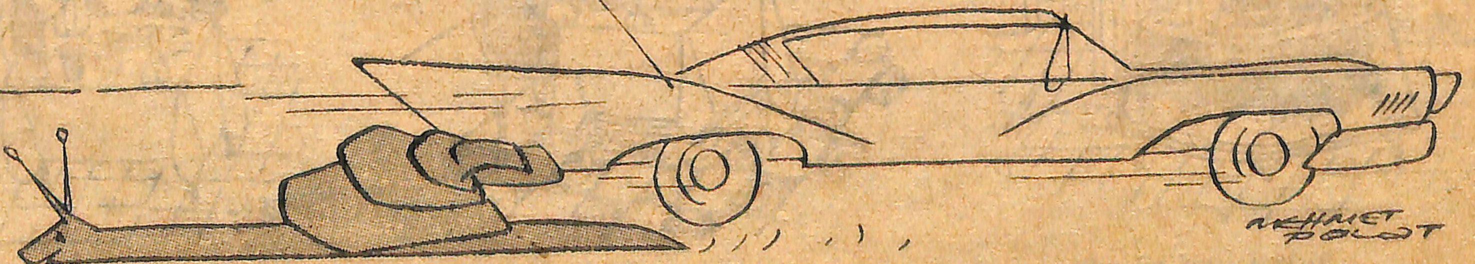
Ama yeni bir «Necdet» imiz var şimdi, Allah bağışlasın, millet üstüne titriyor. Hele kadınlar, hele kızlar, hele kartoloz karılar!...

Kim mi bu Necdet?... Biliyorsunuz ya, ama ben yine söyleyim: Haydut Necdet, gangster Necdet!... Necdet Elmas!

Türkiye'de hiçbir Necdet, dünyada hiçbir elmas bu Necdet Elmas kadar muhabbet kazanmamıştır.

Gülelim mi? Ağlayalım mı? Utanalım mı?

Avrupa'ya salyangoz ihraç ettik... (Gazeteler)

Alış - veriş

Köyde Bir Kız Aradım

KENAN AKINCI

ANNEMLE babam, ille de seni evereceğiz diye tutturdular. Peki dedim, hemen Necla'yı, sevgililerimin bir numaralısını istemelerini söyledim. Annem:

— Nee! dedi. O solucan kılıklıyı mı? Allah yazdıysa bozsun. Hasta mıdır, nedir?

Babam:

— Aman oğlum, elimizde ölür bakarsın, demezler ecelinden öldü diye...

Annem:

— Elbet olan bana olur, kaynanası boğdu derler. İyisi mi sen şöyle güçlü kuvvetli bir şey seç...

İster istemez iki numaraya geçtim. Annemi babamı kıramazdım:

— Ayten olsun öyleyse...

Annem bu defa da sözümü ağzıma tıkadı:

— O muşmula suratlı kızı mı? İstemem!

Numara sırasıyla devam ettim:

— Ya Lâle?

— Aman evlâtçığım... Lâle dediğin şu bakkal Remzi efendinin kızı mı?

— Evet...

— Hani gözleri patlak patlak ta, bacakları kürdan gibi.

Sözün kısası kimi söylediysem bir şeyler yakıştırıp beğenmediler. Sonunda annem:

— Bak oğlum, dedi, iyi bir kız alacağım dersen köyden alacaksın.

— Neden o?

— Çünkü köyde istediğin gibi seçer beğenir alırsın. Şehirde en keleşleri kalır böyle... Aklın varsa git, birkaç gün kal köyün birinde. Şu en güzelidir de iste... Tahsilin var, bayıla bayıla verirler...

Fena fikir değildi doğrusu. Bunu şimdiye kadar nasıl olup da akıl etmemiştim?... Ne kızlar var köylerimizde, ne kızlar!... Haberimiz olmıyacak ama bereket yerli filmlere... Öyle kızlar var ki, filmin bir sahnesinde sevgilisinin mektubunu okuyamaz. Başka bir sahnesinde de öyle lâflar eder ki, benim diyen üniversite mezunu konuşamaz onun gibi... Hani tanımayan Oxford'tan mezun sanır. Öyle kızlar dururken gel de şehirde bunlarla uğraş... Sahi aklım yokmuş benim!

Annemin uzaktan akrabaları vardı köyde. Birkaç yılda bir görüşürüz. Onlara gidip birkaç gün kalmam kararlaştırıldı.

★

Annemin gittiğim akrabası bir takım dolaşık yollardan teyzem oluyormuş. Benim yaşta bir oğlu var. Eniştem yalnız yemek ve yatma zamanlarında eve gelen, az konuşur, çok düşünür bir adam. Köyün kızları hakkında gerekli bilgiyi teyzem verdi:

— Kızlarımız yamandır, dedi. Muhtarın Zeliha var sana göre. Tanrı kem gözden korusun, bir göğüsleri var, nah, su testisi!... Sonracığıma Şaban Ağa'nın Remziye... Bi girsin mısır tarlasına çapanın sapını koparır kazarken... Hele bizim komşunun kızı Hatice... Yüz kiloluk çuvalı harmandan alır, gık demeden eve getirir. Sonra Veli Dayı'nın Emine'nin saçları... Topuklarına iner, tozları süpürür gezerken. Pıtıraklı tarlada gezsin sığır kuyruğu gibi pıtırak dolar, top top olur uçları!

Teyzemi dinlerken ağzım bir karış açıldı. Filmlerde gördüğüm o bilgin kızların daha ne özellikleri varmış da haberim yokmuş! Böğüren, elindeki çapayla tozu dumana katan kızlar dolaşıyordu kafamda. Hele o yüz kiloluk çuvalı kaldıran beni kemerimden yakalar da çevirip sıpıtır alimallah... Hafif bir korku girdi içime ya, filmlerin etkisiyle ferahladım. Bunlar ne de olsa medeni, kültürlü bilgili kızlar. Kötülük akıllarından bile geçmemeli.

Sabırsızlanmağa başlamıştım. Mehmed'e yani teyzemin oğluna:

— Gel yahu, dedim. Gezdir biraz beni, görelim şunları.

— Gezelim teyzemoğlu, dedi...

Çıktık.

Çeşmeye gidermiş gittiğimiz yol. Hemen hemen köyün bütün kızları buradan geçerlermiş.

— Aha, dedi Mehmet. Bu bakırlarla gelen var ya Zeliha'dır. Bak bir eve doğru saptı şimdi, Hatice'lere... Onunla konuşacak besbelli.

— Aman, hızlıca yürü!

Yaklaştıkça daha iyi görünüyordu yüzü. Gerçekten çok güzeldi. Eski zaman âşıkları gibi görür görmez vurulmuşa döndüm. Başka bir kız çıkmıştı evden, onunla konuşuyordu. Mehmet fısıldadı:

— Bak, o da Hatice...

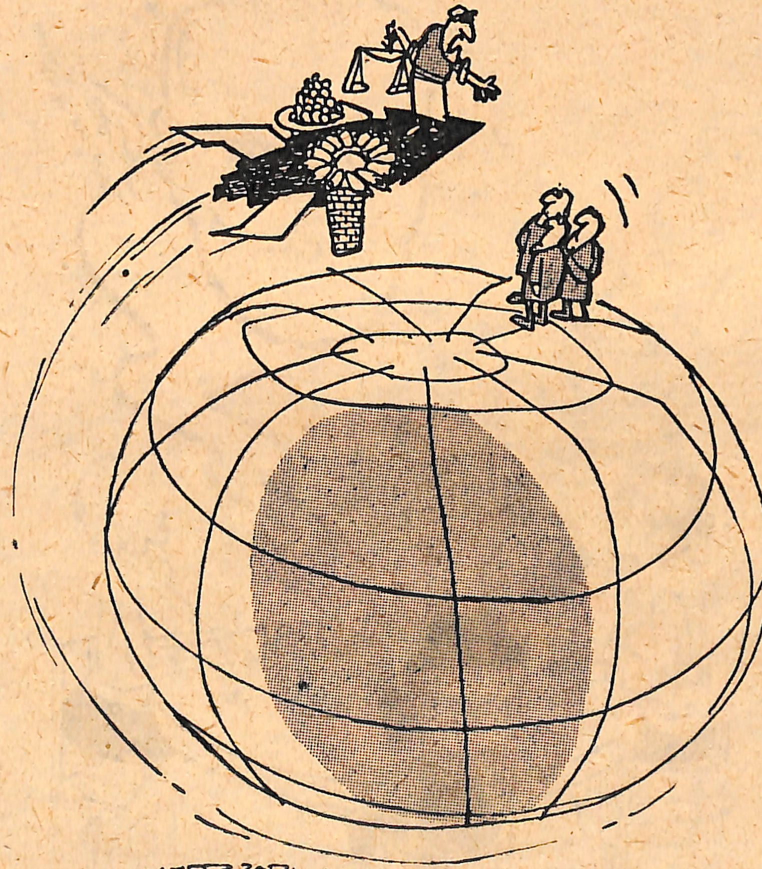
— Aman, öyleyse pek yakın sokulmıyalım.

— Bak, bak! O kapıda dikilen de Emine...

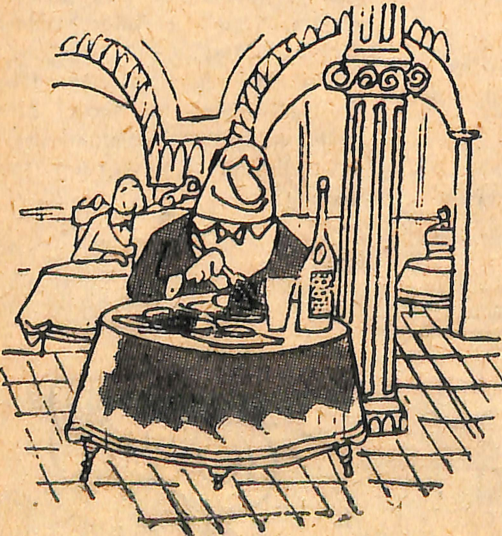
Benim Zeliha'dan başkasını gözüm görmüyordu artık. Ötekilerin ondan kalır yeri yok ya, bu ne de olsa ilk göz ağrısı...

Kıza bir şeyler söylemeli, gözüne

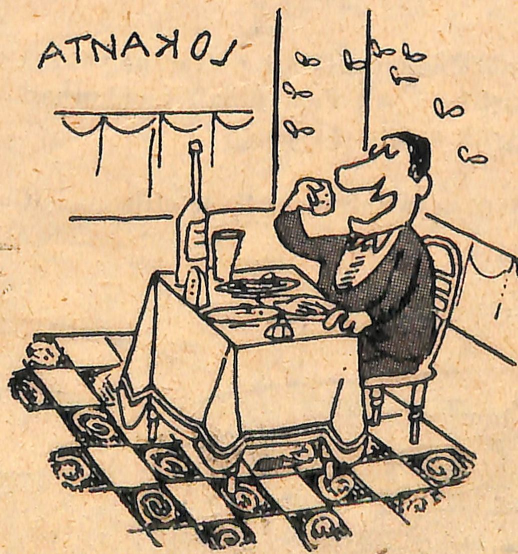
Füzelerde sebze yetiştirilecek... (Gazeteler)

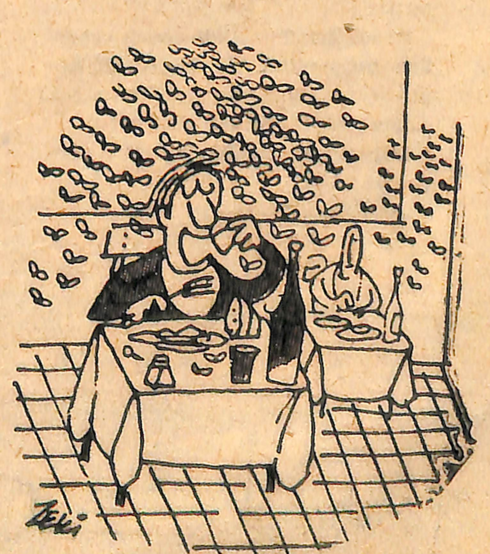
— Dolmaya biber, kemer patlıcaaannn!...

Birinci sınıf lokanta

İkinci sınıf lokanta

Üçüncü sınıf lokanta

gìrmeliydim... Edebiyat dersinde okuduğumuz o kadar şiirden biri yok aklımda... Neyse, Allahtan iki mısra geldi de şöyle iç çekerek okudum:

Beni candan usandırdı cefadan yâr usanmaz mı?
Felekler yandı âhımdan mürâdım şem'î yanmaz mı?

Kızlar, Sputnik görmüşcesine afallamış, bel bel yüzüme bakıyorlardı. Eh, göstermiştim kendimi yosmalara... Cakalı cakalı eve yöneldik..

Geleli bir iki saat olduğu halde köyde ne niyetle geldiğimi duymayan kalmamış. Teyzemin dediğine göre kız anaları kızlarını bana vermek için can atıyorlarmış. Babaları da enişteme söylemişler ayni şeyi...

Zeliha'nın hayali gitmiyordu gözümün önünden. Mehmet'i çektim kenara:

— Bana bak, dedim. Siz gider gelir misiniz onlara?

— Elbette, dedi.

— Öyleyse kardeşini oraya gönderelim. Belki birşeyler söyler benim için.

— Olur, dedi. Teyzemin küçük kızı Ayşe'yi çağırdık. Mehmet:

— Git kız, Zeliha ablanla dayın için bir şey diyecek mi sana, dedi.

Ayşe koşa koşa yollandı. Bana yarım gün kadar gelen bir yarım saatten sonra geldi. Hemen sorguya çektim:

— Ne dedi sana, anlat çabucak bakayım.

— O Mehmet Ağanla gezen kimdi, dedi. Ben de dayım dedim.

— Sonra ne dedi?

— Sor bakalım, dedi. O fukara doğuştan mı öyleymiş, yoksa sonradan mı olmuş?

Uçacaktım sevinçten az daha. Demek gerçekten hayranlık duymuş bana karşı.

— Demedin mi sonradan olmuş diye kız? Okumuş, çalışmış öyle olmuş diyecektin. Kimse bilgili doğmaz zaten. Ama zekâmı derse, o doğuştan elbet.

Kabıma sığamıyordum artık. Akşamı zor ettim. Akşamleyin eniştem:

— Hangisini istesek, hangisini alsak acaba? dedi. Ağalar birbirine giriyor şimdiden daha...

— Zeliha'yı istiyeceğiz, dedim.

— Olur, onu isteriz. Yarın bir konuşuruz bakalım. Sabah ola hayır ola!

Sabahleyin gözlerimi açtığımda saat sekizi geçmişti. Mehmet erkenden kalkıp gitmiş olacak. O da bu odada yatıyordu çünkü.

Bir iki gerinip, doğruldum. Kapının önünde hafif ayak sesleri, fısıltılar vardı. Gözetlendiğimi anladım. Kulak verdim: «Zeliha, Hatice, Emine, Remziye» gibi isimler çalındı kulağıma. İtişmeler arasında anahtar deliği bir aydınlanıyor bir kararıyordu.

Hemen jimnastiğe başladım. Hem gövde gösterisi olur, hem günü daha zinde ve keyifli geçirirdim. Bir müddet çeşitli kol hareketleri yaptıktan sonra amuda kalkmak üzere kapıya yönelince bir gürültü oldu, anahtar deliği aydınlandı. Çabucak dağılmışlardı besbelli.

Ben giyinirken «hoşça kal. Güle güle, gene gelin» gibi sesler duyuluyordu. Gittiklerine kanaat getirince çıktım. Teyzem karşıladı kapıda:

— Görmeğe gelmişler, dedi.

— Kimler?

— Kızlar, analar... Bir sürü insan vardı demin burada... Sen kalkınca çabucak gittiler. Konuşamadık doğru dürüst. Ama sen uyurken konuştuk biraz. Muhakkak verecekler. Enişten öğlen namazından sonra Muhtara açacak meseleyi. O gelene kadar bekleriz artık...

Hayaller kurmak, tuvalet yapmak ve türkü söylemekle güç belâ getirdim öğleni.

Enişte göründü. Göründü ama surat bir karış. Bana bakışı da bir tuhaf.

— Ne haber? dedim.

— Bırak, dedi. Bu köyden kız vermezler sana gayrı...

— Nedenmiş o?

— Anlamışlar müslüman olmadığını...

— Ne dedin?...

— Bu sabah uykudan kalkarken gözetlemişler, tapınırken görmüşler seni. Elinnen, kolunlan böyle böyle böyle yapmışsın... Tuh!

Kenan AKINCI

*

Niçinmiş?

Küçük bebeği muayene eden doktor, işi bitince annesine sordu:

— Niçin çocuğunuzu bu kadar yüksek bir karyolada yatırıyorsunuz?

Kadın gayet saf cevap verdi:

— Akşamları ekseri televizyon seyretmeğe dalarız, bebek düşerse duyalım diye böyle yatırıyoruz...

Bilet parası

Zayıf bir adam arkadaşı ile otobüse binmişti; az ilerde ayakta duran çok şişman ve iri yarı diğer bir adamı göstererek:

— Üç kişilik yer kaplıyor dedi; otobüslerde bilet parası herkesin kilosuna göre olmalı idi...

Arkadaşı cevap verdi:

— O zaman sen mahvolurdun yürümekten; senin vereceğin azıcık bilet parası için ara duraklarda hiçbir otobüs durmazdı.

İyi haber

Küçük Jonney sevinçle evden içeri girdi ve:

— Baba diye seslendi; sana iyi haberlerim var.

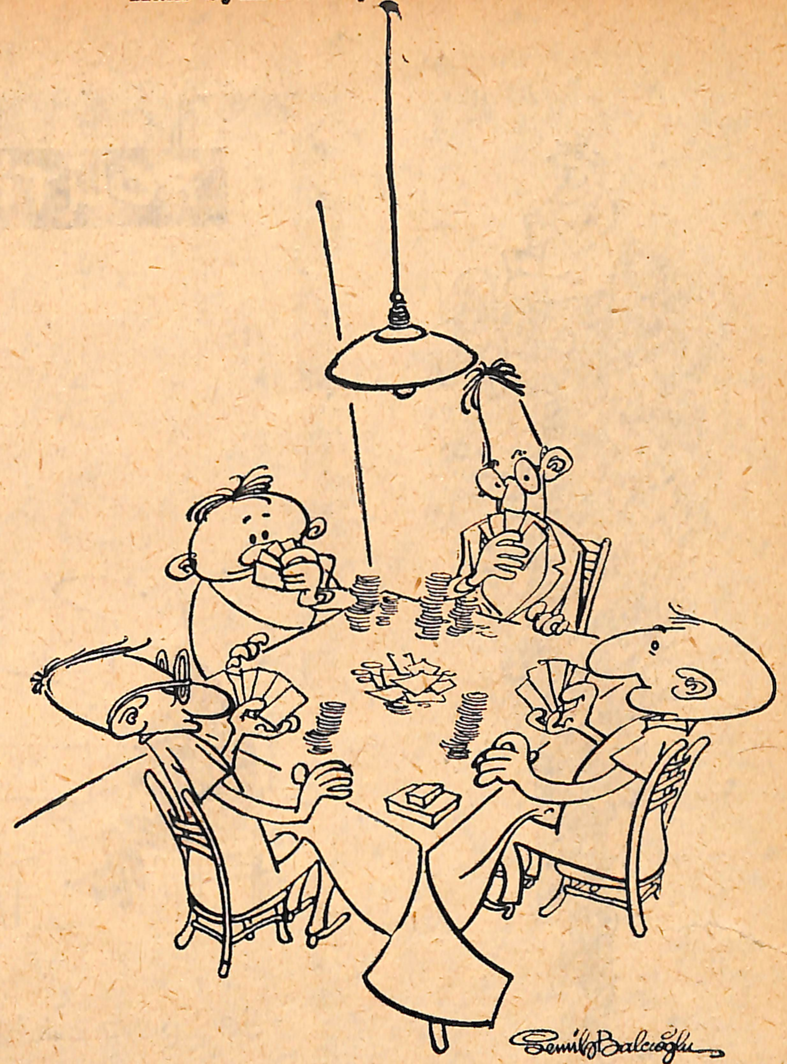
— Hayrola Jonny, neymiş o iyi haberler?...

— Hani babacığım sen bana, sınıfı geçersem beş dolar mükâfat verecektin ya...

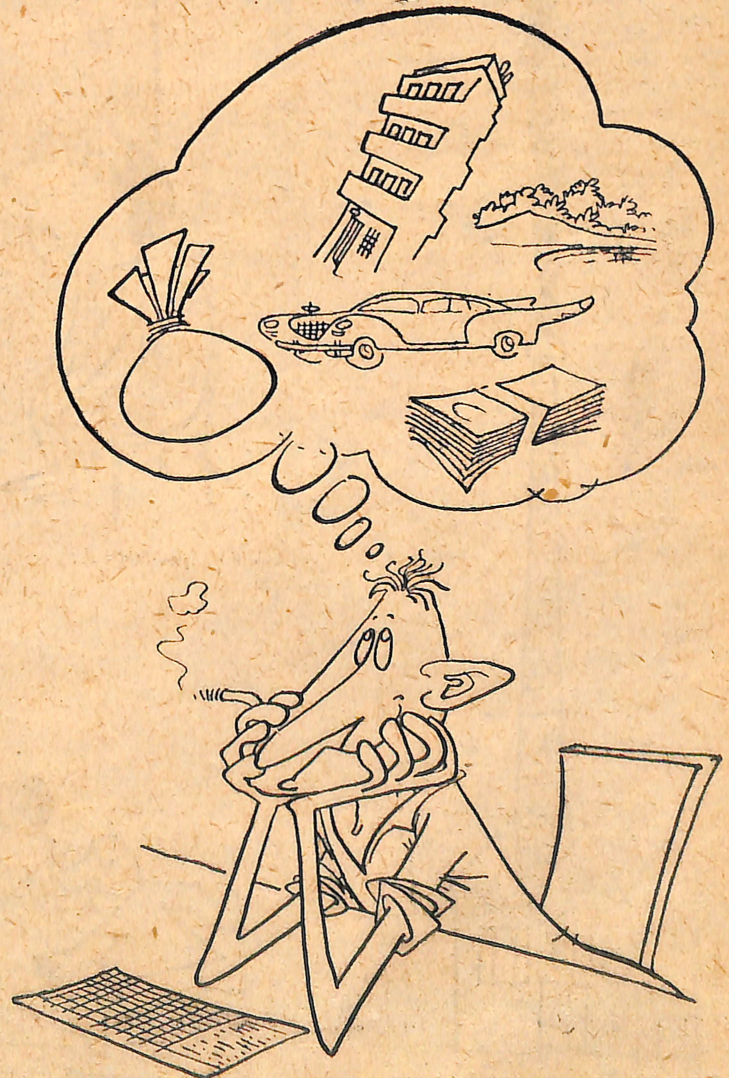
— Eee?...

— Bu sene galiba seni bu masraftan kurtarıyorum babacığım!..

Halk Oyunları Bayramı bittikten sonra:

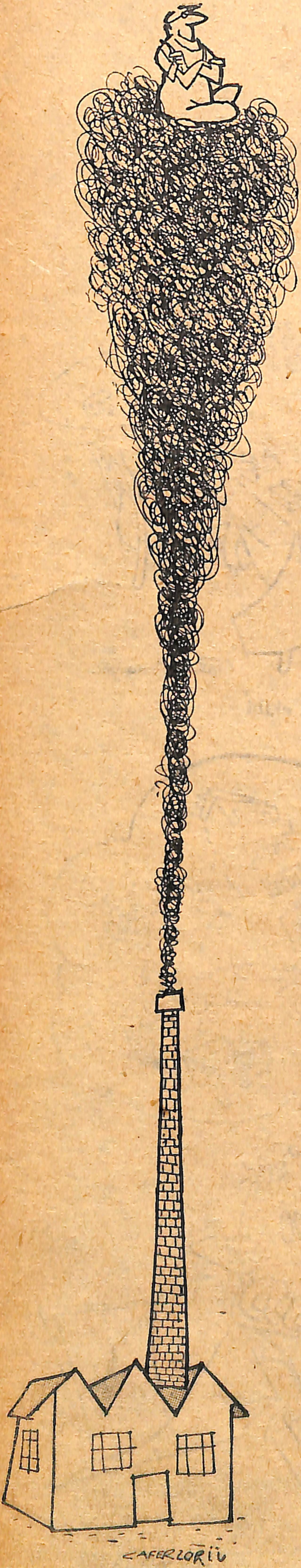

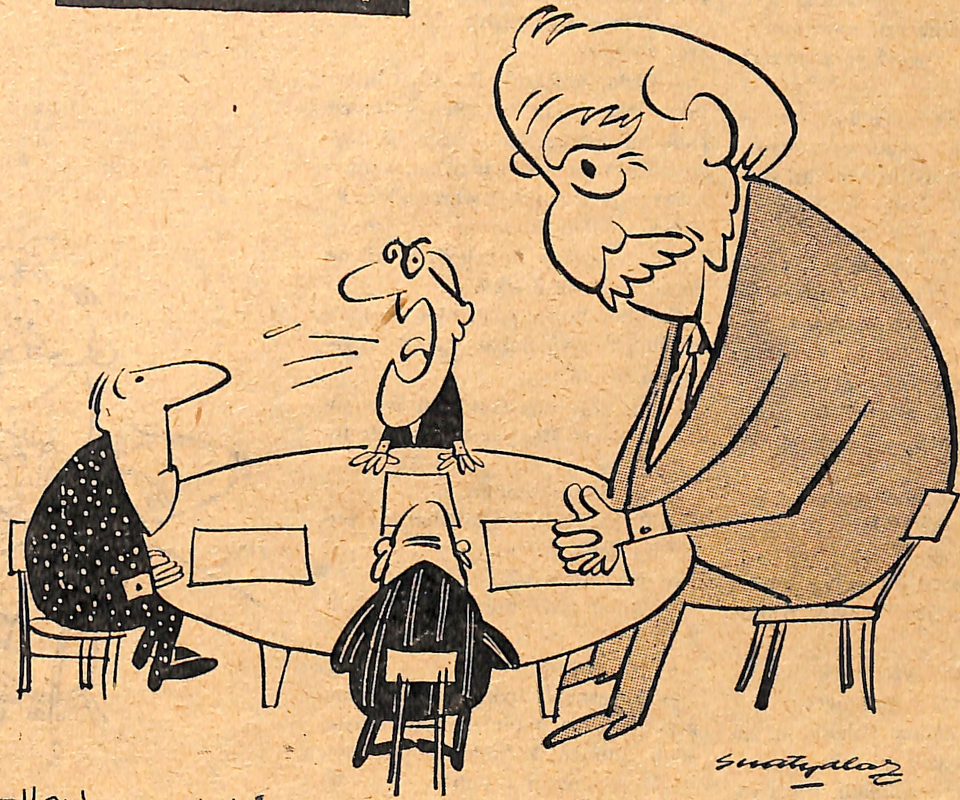
İstanbul ekibi

Spor Toto başladı!...

İşçilerin hayat seviyesi yükseliyor. (Gazeteler)

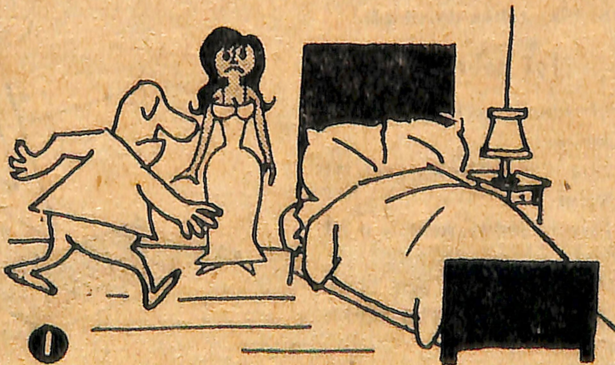

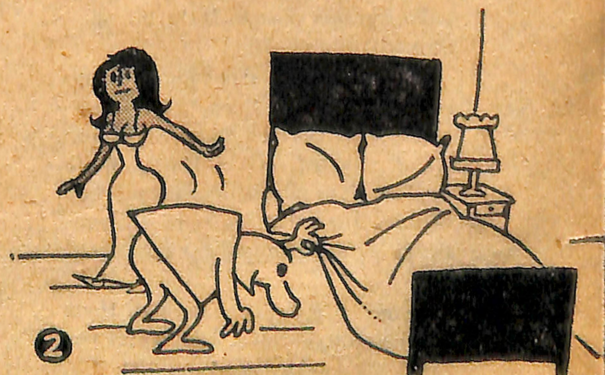

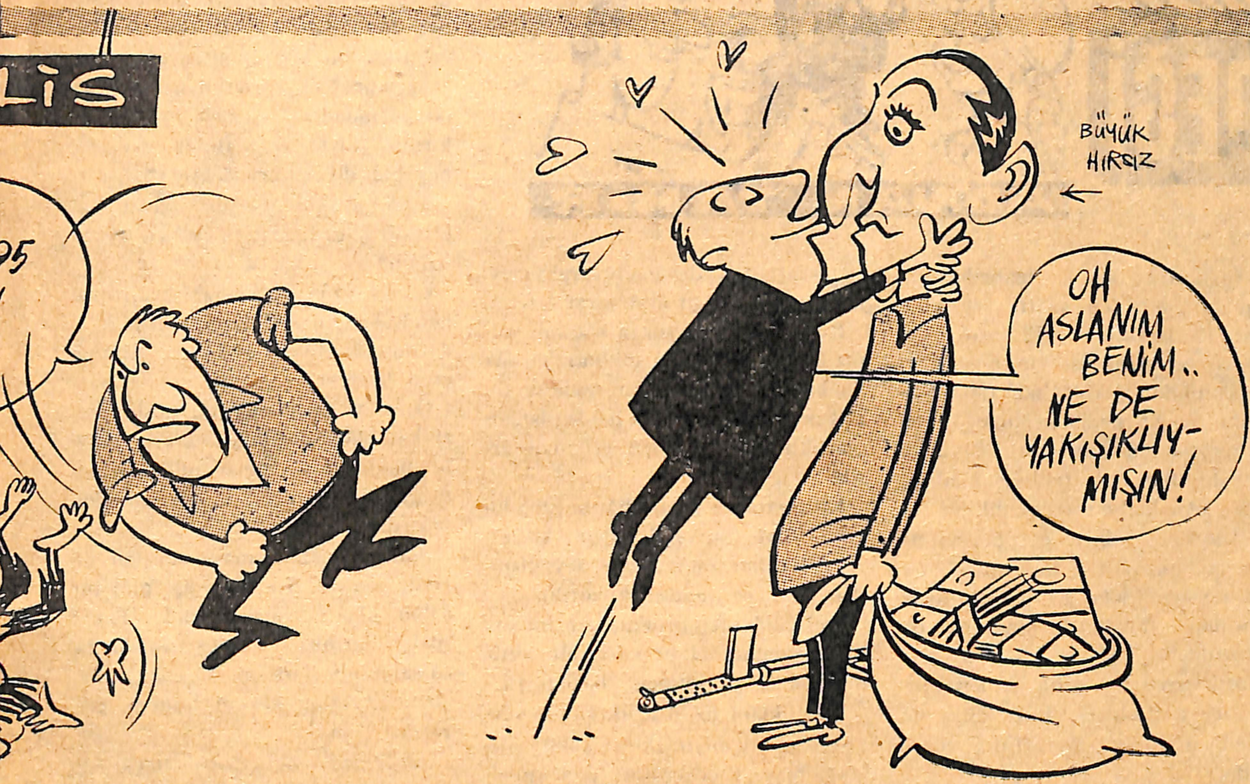
-Hani yuvarlak masa toplantısına bütün partiler eşit olarak katılacaktı!..

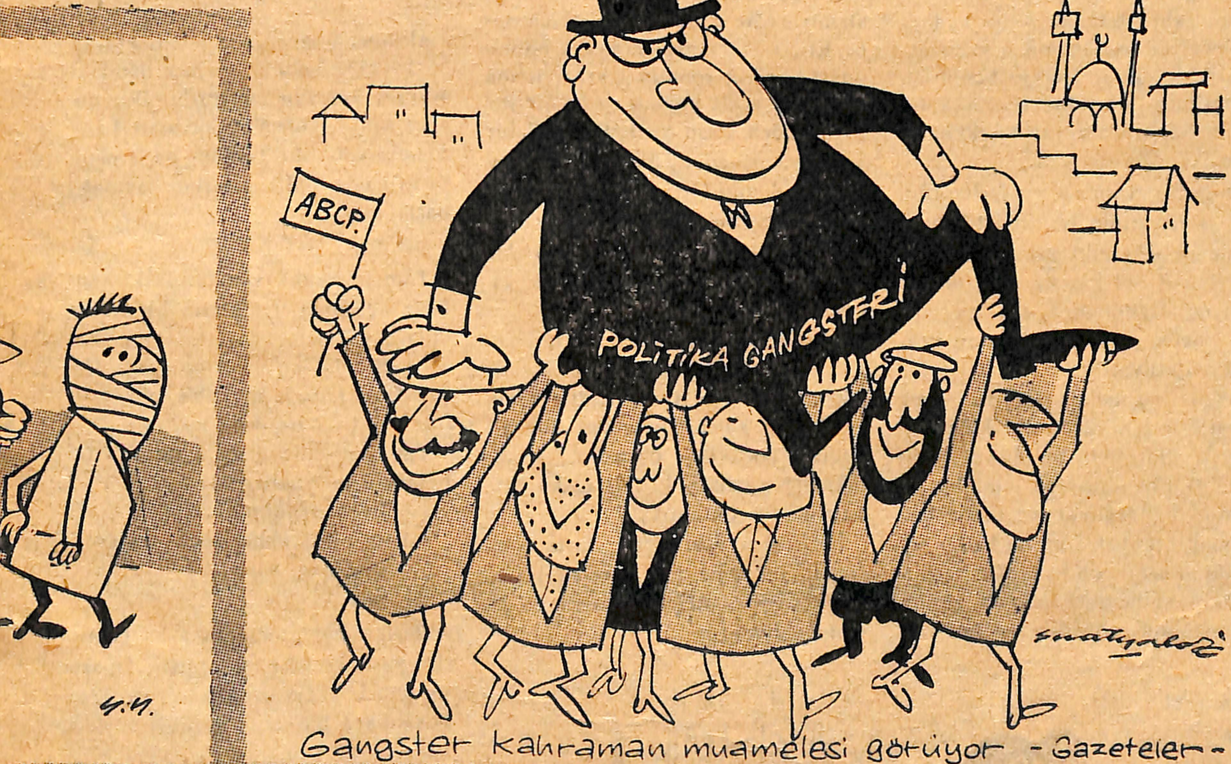

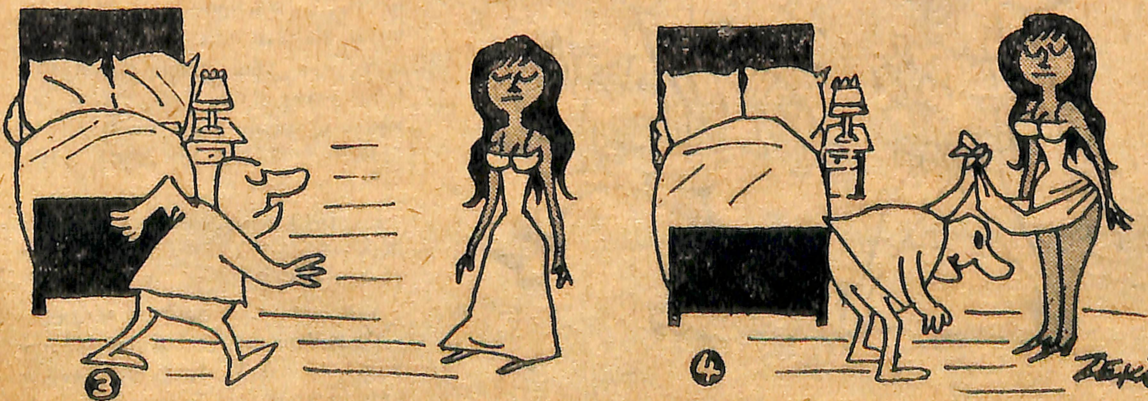
-Buyurun, küçük beyfendi! Sıra sizde!..

LIS
BÜYÜK HIRSIZ
OH ASLANIM BENIM.. NE DE YAKIŞIKLIYMIŞIN!
ÜKEMEDİĞİN ELİ ÖP! (Atasözü)

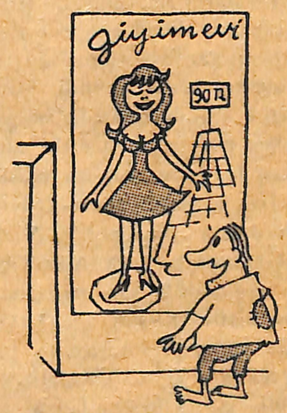

ABCP.
POLİTİKA GANGSTERİ
Gangster kahraman muamelesi görüyor - Gazeteler -

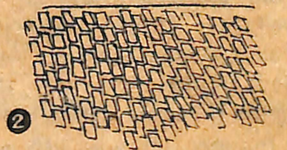

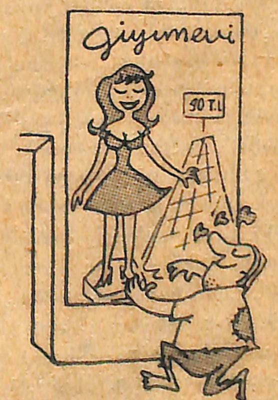

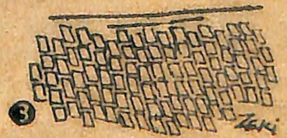

giyimevi
90 TL

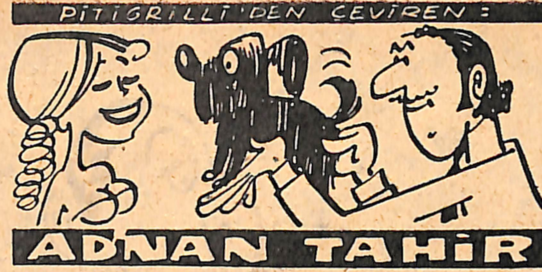

giyimevi
90 TL

Kırmızı Tüylü

SALON KÖPEĞİ

PİTİGRİLLİ'DEN ÇEVİREN:

ADNAN TAHİR

TOM MARİN müstesna bir adam olduğu için hayatı da başlıbaşına bir istisna idi.

Diploması olmadığı için kendisine ya mütevazı bir işe girmeyi, ya da ufak çapta ticaretle meşgul olmasını tavsiye eden erkek dostlariyle kadın ahbaplarına verdiği cevap hiç değişmezdi:

«— Zekâ, kafanın içindeki altın madenidir. Bu madene sahip bir insanın çalışmasına ne lüzum var?..»

Ona göre memuriyet esaretlerin en korkuncu idi... Ticaret de bir nevi lüks işportacılık. İkisinden de ödü koptuğu için kendine göre mükemmel bir iş bulmuştu.

Politika cambazlıkları ile günü gününe yazılan roman tefrikalarına metelik vermediği halde, bütün sabah gazetelerini muntazaman alıyor, ilân sayfalarını açarak büyük bir sabırla incelemeğe başlıyordu. Aradığını ikinci gazetede değilse, üçüncü gazetede bulacağına eliyle koymuş kadar emindi. Çünkü, güzellik müsabakaları ile basın toplantıları gibi bu mesele de günün modası haline gelmiş bir şeydi artık.

İlânda aşağı yukarı şöyle deniyordu daima: «Barones X. Y. dün saat 13 sularında Park Avönü'de kendisi yeşil, ibiği sarı papağanını kaybetmiştir. Kuşun adı Fifi'dir. Bulup getiren cömertçe memnun edilecektir.» Veya: «Madam Z. Z. evvelki gün kimseye haber vermeden evini terkeden sevgili tazısını aramaktadır. Köpek beyaz tüylüdür. Yalnız alnının ortasında yıldız şeklinde siyah bir leke vardır. Bulup getirene bol para verilecektir.»

Bir gün içinde iki ilân genç adama yetiyordu da artıyordu bile. Gazeteyi katlayıp cebine koyuyor sonra da süratle faaliyete geçiyordu.

Tabii, kaybolan papağanla, haber bırakmadan evini terkeden tazıyı a rayıp bulmak demek, bu ilânları gazeteye verenlerle enayilik bakımından bilmem ne yarışına çıkmak demek olduğuna göre, kafasının içindeki altın madenine son derece güvenen Tom, bu işi çok kestirme yollardan hallediveriyordu.

Kedi, köpek, kuş vesaire satan mağazalara gidiyor, ellerini pantalon ceplerine sokarak siparişlerini saymağa başlıyordu.

«— Bir papağan istiyorum. Tüyleri şu renk, ibiği bu renk olacak.»

«— Bir Ankara kedisi istiyorum. Gözleri şöyle, kuyruğu da böyle olacak.»

Tam istediği gibi ibiği sarı, kuyruğu da benekli kediyi bulamazsa katiyen üzülmüyordu. Bu gibi hallerde papağanın ibiği ile kedinin kuyruğunu boyamak icabedecekti. Bundan sonra da saatte 160 kilometre ile ilândaki adrese koşuyordu.

Devir ve teslim faslı tasavvurların çok üstünde bir kolaylıkla olup bitiyordu. Sevgili kedisini, köpeğini veya papağanını kaybetmiş bulunan bedbaht Barones, talihsiz madam, üzgün genç kadın umulmadık bir anda kedisine, köpeğine, papağanına kavuşmanın verdiği heyecanla ister istemez kendinden geçtiği için ayak üstü dönen dolabın farkında bile olmuyordu.

Saadetten uçarcasına hemen bitişik odaya geçiyor, biraz sonra da vâdedilen cömert mükâfatla dönüyordu.

«— Bütün teşekkürlerim sizindir madam... Buna hiç de lüzum yoktu. Fakat hatırınız kırılmasın diye alıyorum. Yalnız bundan sonra kedinizi, köpeğinizi, papağanınızı kaçırmamağa dikkat edin. Herkes benim gibi centilmen değildir. Hoşça kalın efendim. Tekrar tekrar teşekkür ederim.»

Üst tarafı Tom'a vız geliyordu. Gerçi iş hayatının bütün istikametlerinde olduğu gibi genç adam zaman zaman ölü mevsime de mâruz kalmıyor değildi ama, sık sık vurduğu büyük partilerle durumu pekâlâ telâfi ediyordu.

Kazancı normaldi. Birinci sınıf memurlarla bile mukayese kabul etmiyecek müreffeh bir hayat yaşıyordu. Bütün müreffeh adamlar gibi onun da sevgilileri ve metresleri vardı tabiî. Fakat Tom bu kadın kalabalığı arasında en fazla Kiti'ye tutkundu. O kadar tutkundu ki, günün birinde onun sütyensiz ve jartiyersiz ısrarlarına dayanamıyarak meslek sırrını olduğu gibi itiraf etti.

Kısa bir zaman sonra kadının yalnız kendini değil, en mühim sırları da kolaylıkla veren bir mahlûk olduğunu anlıyarak fena halde pişman olacaktı ama iş işten geçmişti artık.

Kiti, yatakta gösterdiği başdöndürücü itaate mukabil, giyim, kuşam ve mücevher mevzuunda sevgilisinden de ayni itaati bekliyordu.

Son günlerde, Tom'un tam bir aylık kazancını tehdit eden bir kürk mantodan bahsetmeğe başlamıştı.

Genç adam teklifin ilk günü: «Peki alırım» demişti. İkinci günü: «Almağa gayret edeceğim» diye mırıldandı. Üçüncü günü: «İşler de biraz kesat gidiyor» diye homurdandı. Dördüncü günü: «Şu mantoyu alamıyacağız galiba» diye geveleyince Kiti tam çıkarmak üzere bulunduğu kombinezonunu tekrar sırtına geçirerek acele giyindi ve hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Evet, hiçbir şey söylemeden... Lâkin kapıdan çıkarken dönüp bir an için Tom'a öyle bir bakış bakmıştı ki gözlerindeki ifadeden alacağı intikamın ne kadar merhametsiz olacağını anlamak gayet kolaydı.

Aradan aylar geçmişti... Ve Tom, Kiti'yi unutmak bakımından hiç de güçlük çekmemişti. O kadife tenli, o mehtap kalçalı, o güneş dudaklı kadını, çocukken bacaklarını çimdiklediği mahalle kızları kadar bile hatırlamıyordu artık.

İşleri yine eskisi gibi, hattâ eskisinden daha iyi idi. Gazetelerini alıyor, kayıp ilânlarını okuyor ve geçinip gidiyordu.

Bir sabah telâşlı parmaklarla beşinci gazeteyi açtığı sırada fevkalâde bir ilânla karşılaştı. Şöyle deniliyordu: «Lady Amalia Glu Glu evvelki akşam Metropoliten civarında salon köpeğini kaybetmiştir. Hayvan iki yaşındadır. Tepeden tırnağa da kırmızı tüylüdür. Bulup getirene beş bin dolar verilecektir.»

Tom, ayakta olsaydı yuvarlanabilirdi. Oturduğu için hemen ayağa fırladı.

«— Beş bin dolar ha?...» diyordu kendi kendine. «Bir ay istirahat ederim... Sayfiyeye giderim... Aklıma esen herşeyi yaparım.»

O zaten tecrübeyle biliyordu. Bazı kadınlar sevgili köpeklerini kaybetmektense kocalarını bile kaybetmeğe dünden değil evvelki günden hazırdılar.

Soluğu, malûm mağazalardan birinde almıştı. Tam istediği gibi bir salon köpeği vardı burada. Fakat tüyleri kırmızı değil beyazdı. Mağaza sahibinin ifadesine göre de kırmızı tüylü salon köpeği bulmak çok zordu. Tom:

«— Zarar yok» dedi. «Beyaz olsun.» İçinden de ilâve etti: «Ben icabına bakarım.»

★

Akşama doğru genç adam köpeği havlu gibi koluna sarmış ilândaki adresin kapısını çalıyordu. Beş dakika sonra, köpeğine kavuşan Lady Amalia Glu Glu Tom'un hafif pembe avucuna binlik dolarları saymağa başlamıştı.

«— Bir... İki... Üç...»

Tam bu aralık yan taraftaki kapı hızla açılmıştı. İri kıyım bir adam onlara yaklaştı:

«— Bir dakika sayın delikanlı. Getirdiğiniz köpeğe mukabil mükâfatını alıyordunuz değil mi?...»

Tom her zamanki gibi tarafsız tebessümü ile gülüyordu:

«— Evet efendim.»

Adam, biraz daha yaklaşmıştı:

«— Köpek nerede?»

«— İşte.»

Beriki, pantalonunun arka cebinden yassı bir şişe çıkarmıştı. Tıpasını açıp köpeğin üzerine serpti. Şişe boşaldıkça hayvanın kırmızı tüyleri beyaz oluyordu.

Adam tekrar Tom'a dönmüştü.

«— Ben sivil polisim» dedi. «İhtisasım da suçüstü yapmaktır. Merkeze kadar teşrif edeceksiniz.»

Tom, bileğine yediği kelepçe darbesiyle, hafif pembe avucundaki doları da yere düşürmüştü. Çıkmak üzere hole yöneldikleri sırada yan kapı tekrar açıldı. İçeriye genç bir kadın girmişti. Bu Kiti idi. Çehre hatlarında hınzır bir ifade vardı. Şirret bir sesle:

«— Delikte üşürsen bana bildir» dedi. «Sana kürklü bir battaniye gönderirim.»

Ayni anda, kargaşalıktan sonra havaya kalkan tozu bastırmak istiyormuş gibi salon köpeği bir ayağını kaldırmış divanın köşesini suluyordu.

Sarkıntılığa karşı tedbir alınacak... (Gazeteler)

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: **PEYAMİ SAFA**

Çizen: BÜLENT SEREN

7

KADINI YATAK ODASINA GÖTÜRÜYORLARDI...

HAYDİ, RİCA EDERİM, GELİNİZ, YENGEMİ MUAYENE EDİNİZ!

EYVAH... GALİBA BEN DOKTORUM. LONDRA'DA TIP TAHSİL ETMİŞ OLACAĞIM. ŞİMDİ BU KADINI MUAYENE ETMEM LAZIM...

HAYDİ O KOLAY... FAKAT REÇETEYİ NASIL YAZACAĞIM?

AMAN FERHAN BEYCİĞİM, LÜTFEN BİR BAKIVER... NEDİR BU? ZEHİRLENDİ Mİ ACABA?

KOLAY, ŞİMDİ ANLARIZ. ZEHİRLENDİ İSE HEMEN BİR HASTAHANEYE KALDIRIP MİDESİNİ YIKAMALIYIZ!

YENGEMİN BİR SAFRA KESESİ İLTİHABI VARDIR. İKİ SENEDİR SANCISI TUTMUYORDU. BELKİ ODUR, NE ZAMANDIR PERHİZİ BOZDUYDU.

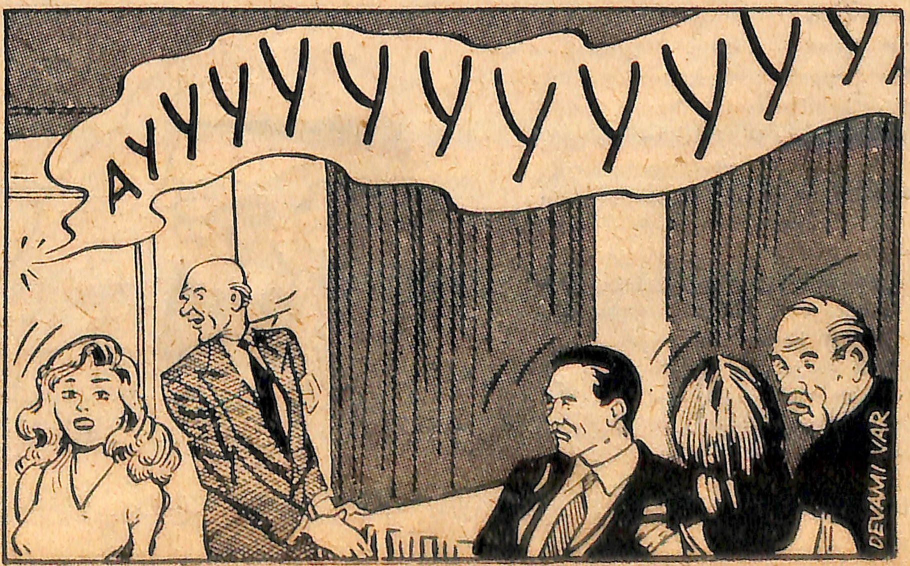
MUHAKKAK ODUR!

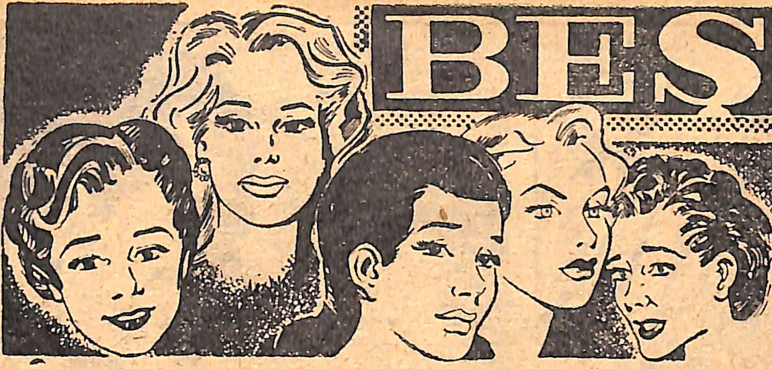
HAY ALLAH CEZAMI VERSİN! GÖRDÜN MÜ ŞİMDİ BAŞIMA GELENİ? BEN SAFRA KESESİNİN DEĞİL, MİDENİN BİLE TAM YERİNİ BİLMEM. KADININ VÜCUDUNU YOKLARKEN YANLIŞ BİR YERİNE BASARSAM VE HASTA ÖLÜVERİRSE NE YAPARIM?

BİZ ÇIKALIM DA FERHAN BEY MUAYENE ETSİN!

LÜTFEN ARKA ÜSTÜ DÖNÜNÜZ VE KARNINIZI AÇINIZ...

ACIYOR MU?.. ACIYOR MU?.. ACIYOR MU?..

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 7 —

Edebi bir harekâta iştirak etmek hiç de fena değildi. İşte Mr. Shalimar'ın ona anlattığı buydu...

Adam, «Bizim kitaplarımızı okudun mu?» diye sordu.

«— Bir kaçını okudum.»

Mr. Shalimar bir çekmeden dört kitap çıkararak, bunları bir zarfa koydu. «Al bakalım. Bunları bu hafta oku ve ne düşündüğünü bana anlat. Genç bir kızın fikrini almak istiyorum.»

April hayretle sordu. «Benim fikrimi mi?»

«— Sevki tabiini kullan. Tahsilin beni alâkadar etmiyor. Son zamanlarda kitaplarımızı alanlar arasında Üniversiteliler de var, fakat okuyucularımızın ekserisi yüksek tahsil yapmamış kimseler. Onlar bir kitaptan ya hoşlanıyorlar veya hoşlanmıyorlar. Sen de bana bu kitaplardan hoşlanıp hoşlanmadığını söyler, sebeplerini de izah edersin.»

«— Peki efendim.» Kitapları almak için ayağa kalkınca, ikinci kadehi o kadar çabuk içmekle hata etmiş olduğunu anladı. Gözleri bulanmıştı, yüzü alev alev yanmaktaydı. İçinde kitapların bulunduğu zarfı alırken adamın eli parmaklarına dokundu. April Mr. Shalimar'a karşı, o sanki babasıymış gibi büyük bir muhabbet duydu.

Mr. Shalimar saatine baktı. «Geç olmuş. Muhakkak ki çok acıktın. Sana bir şey söyliyeyim mi? Aşağı iner, yemek yer, sonra tekrar buraya gelip raporu bitiririz. Mantonu al bakalım.»

April, kapıya tutunarak dışarı çıktı ve masasına gitti. O içkiler zannettiğinden daha sertti, vakit de bir hayli geçmişti. Mr. Shalimar'ın onun sarhoş olduğunu anlamasını istemiyordu. O zaman April'in tam bir taşralı olduğunu düşünecekti. Evet, yemek yediği, kahve içtiği takdirde kendine gelirdi. Yanan yüzünü pudralarken, Mr. Shalimar'ın odasında telefonla konuştuğunu duydu. Adamın ne söylediğini duymuyordu, fakat sesinin tonu yorgun ve mahçuptu. Muhakkak ki karısına yemeğe gelemiyeceğini söylemekteydi. April, kocasının gelmesini bütün gün bekleyen kadına acıdı. Mr. Shalimar'a karşı da içinde büyük bir merhamet uyanmıştı. Yağlı bir kahvehanede sandviç yiyecek ve iki saat daha raporu dikte edecekti. Genç kız sadece kendine acımıyordu.

Garson kadın, sanki adam oranın müdavimiymiş gibi samimî bir tavırla, «Hoş geldiniz, Mr. Shalimar,» dedi. Kahvehanenin loş olan bar kısmında masalar vardı. April'in öğle yemeğini yediği taraf ise aydınlıktı, fakat burası da o saatte kapanmıştı artık. Mr. Shalimar onu köşedeki bir masaya götürdü.

«— İki viski, ve su... İki de biftek... Başka birşey ister misin April?»

«— Teşekkür ederim, istemem, efendim.»

Karanlıkta etrafı o kadar bulanık görmüyordu artık. Tavanda bir yerden de tatlı bir müzik sesi gelmekteydi. Adam, yanına deri sıranın üstüne oturmuştu, eğilerek genç kızın yüzüne baktı..

«— Sen çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?»

April mahçup olmuştu. Mırıldandı. «Teşekkür ederim, efendim.»

«— Tabiî birçok erkek arkadaşın vardır. Ne tip erkeklerden hoşlanırsın?»

April, «New York'da erkek arkadaşım yok,» diye itiraf etti, «Kimseyi tanımıyorum. Ama Springs'de bir çok arkadaşım vardı.»

«— Sevdiğin biri.»

«— Hayır, efendim.»

«— Nasıl erkekleri beğenirsin? Nasıl biriyle evlenmek isterdin?»

April bunu birçok geceler kız arkadaşlariyle konuşmuştu. Ezberden cevap verdi. «Anlayışlı bir insanla. Müşfik ve zeki biriyle... Yakışıklı olması şart değil. Ben nasıl olsa onu beğenirim. İnsan birini severse muhakkak ki onu güzel görür. Sevmediği, nefret ettiği insan da çirkin gelir.»

Mr. Shalimar, «Güzel bir cevap,» diye mırıldandı. Kadehiyle April'in bardağına dokunarak ilâve etti. «İnşallah öyle birini bulursun.»

«— İnşallah!» April viskiyi içti, içinden kahkahalar atmak geliyordu.

«— Tebessümün şahane. O gençle tanıştığın zaman, zavallının aklı başından gidecek.»

Bu defa April bir kahkaha attı. «Ah, onunla bir karşılaşsam. Şimdiye kadar hiç âşık olmadım. Tabii beğendiğim çocuklar oldu ama bunlar hakikî aşk değildi. Beni seven birine âşık olmayı isterdim.»

«— Peki, biraz eğlenmeğe ne dersin?» Mr. Shalimar dikkatle genç kızın yüzüne bakmaktaydı. «Âşık olmadan, birlikte eğleneceğin biriyle tanışmayı istemez misin?»

April, «Evet...» dedi. Mamafih adamın ne demek istediğini de anlamamıştı. Sözleri mâsumdu. Akıllı bir babanın, sabırsız, romantik kızına söyliyeceği şeylerdi bunlar. Fakat adam «eğlence» derken sesi bir tuhaflaşmıştı. Bu eğlence, gençlerle olanlardan daha başka, daha esrarlı bir şeydi. «Herhalde, isterim...» dedi.

Mr. Shalimar müteyakkız nazarlarla April'i süzdü. «Yeni gençlik nasıl eğleniyor? Sevişmek istedikleri zaman birbirlerine ne söylüyorlar?»

April, «Söylemek mi?» dedi. «Çocuklar bir şey söylemiyor, kıza sarılıveriyorlar.»

Adam güldü. «Pek de hoş bir şey değil.»

Mr. Shalimar ne kadar da anlayışlıydı. April, «Öyle,» diye cevap verdi. «Bundan nefret ederim.»

«— Kolejli gençler nasıl sevişiyor?»

April bu adamla öpüşmekten, sevişmekten bahsettiği için biraz utanmıştı. Zira genç kız cinsiyet meselelerini erkeklerle hiç konuşmamıştı, kendi babasiyle bile... Sonra Mr. Shalimar'ın kendi küçük dünyasiyle o kadar alâkası yoktu ki, adamın onun otomobillerin ön kısmında gençlerle yaptığı mücadeleleri neden dinlemek istediğini bir türlü anlıyamıyordu. Gülerek, «Bu hususta bir otorite değilim,» dedi.

Mr. Shalimar cevap verdi. «Her kız kendi hayatı hususunda bir otoritedir.»

«— Tevekkeli değil Umumî Neşriyat Müdürü olmaşsınız... İnsanları o kadar iyi tanıyorsunuz ki.»

«— İnsanları tanımamın sebebi onlara sualler sormam. İnsanları son derecede merak ederim ben. Aksi takdirde Amerikan kadınlarının ne okumak istediğini nereden bilirdim? Zira kadınlarla konuşur, onların gizli hayallerini ve korkularını keşfe çalışırım.»

April rahatlamıştı. Ancak bifteğini yarıladıktan sonra Mr. Shalimar'ın ete dokunmamış bile olduğunu farketti.

Adamın haline acıdığı için, «A,» dedi. «Etinizi yesenize.»

Mr. Shalimar düşünceli bir tavırla etten bir lokma kesti, bunu ağzına attı. Sonra da etin geri kalan kısmını tabağın içinde bir kenara itti. April, «O daha güzel yemeklere alışık herhalde,» diye düşündü. Halbuki kendisi bifteği çok beğenmişti.

Mr. Shalimar, «Benimkini de yiyebilirsin,» dedi.

«— Katiyen yiyemem.»

«— Haydi, ye canım.»

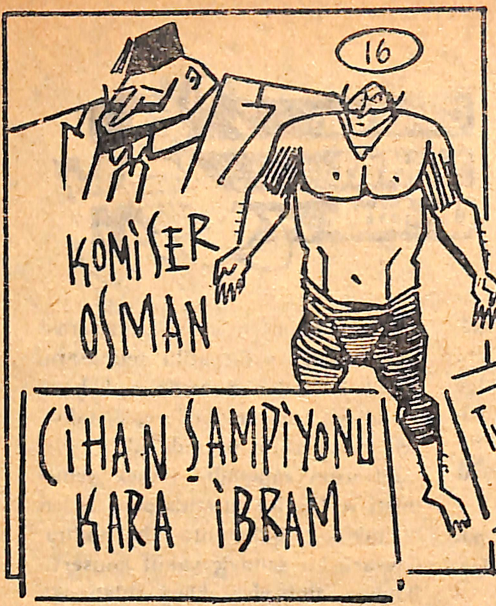
Adam bifteğini dikkatle genç kızın tabağına koydu. April bu şefkatli tavırdan son derece mütehassis olmuştu, adama tebessüm etti. «Babam da böyle yapardı.»

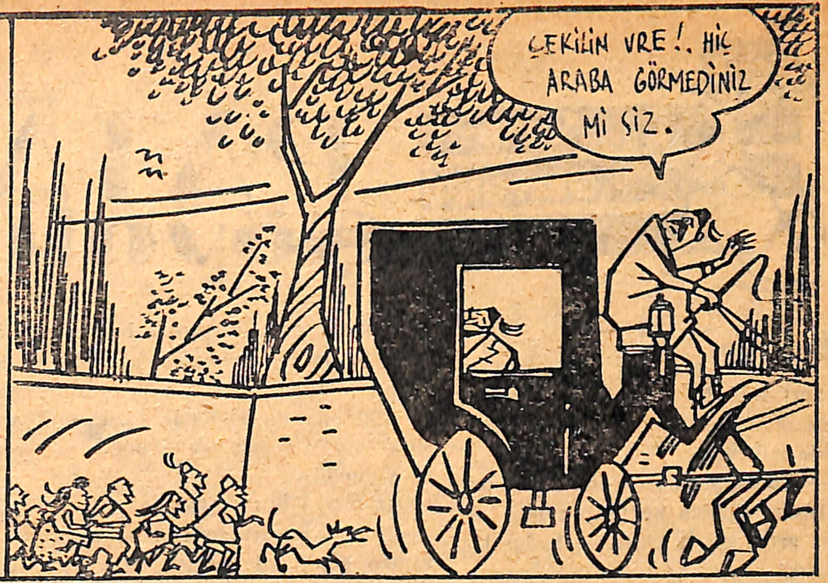
«— Çocuklarının içinde en çok seni seviyordu galiba.»

(Devamı var)

— Oooo!... Profesör yeni bir virüs keşfetmiş!...

16
KOMISER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

KÖYE GİRİŞ OLDUKÇA TANTANALI VE GÜRÜLTÜLÜ OLUR...
ÇEKİLİN VRE!. HİÇ ARABA GÖRMEDİNİZ Mİ SİZ.

MERHABA AĞALAR!
MERHABA BEY!. KÖYÜMÜZE HOŞ GELDİN.

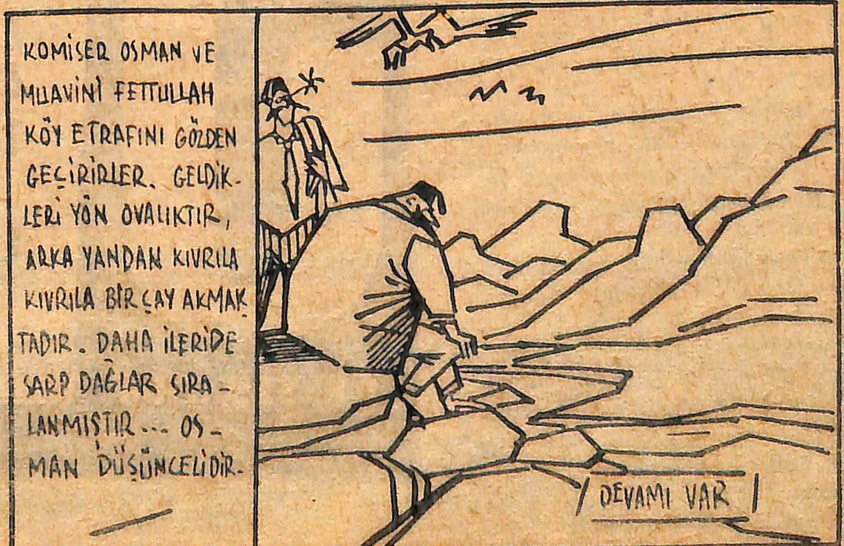

VAKİT KAYBETMEK İSTEMEYEN OSMAN, HEMEN SORUŞTURMAYA BAŞLAR...
AĞALAR, İSTANBULDAN GELİYORUM BEN. KOMİSERİM, BİR HAYDUDUN PEŞİNDEYİM. BAHSETTİĞİM ADAM KARAİBRAHİMDİR. TANIRSINIZ, ÇÜNKİ BURALIDIR. BANA TESLİM EDİN ONU!.

KÖYLÜLERİN GÜLEN YÜZLERİ DERHAL ASILIR.
BİZ KENDİ HALİNDE, FAKİR İNSANLARIZ KUMSER BEY. BİR ŞEY GÖRMEDİK, BİR ŞEY BİLMİYORUZ.

GİZLERSENİZ SUÇ İŞLEMİŞ SAYILIRSINIZ. KÖYDEKİ HER EVİ ARAMA İZNİM VAR.

ARAMADIK KÖŞE BUCAK BIRAKMIYAN OSMAN VE FETTULLAH YORGUN DÜŞERLER..
EN KÜÇÜK BİR İZE BİLE RASTLAMADIK.
SAKIN BAŞKA BİR YERE KAÇMIŞ OLMASINLAR?

SEN BURADA KAL. BİZ KÖY CİVARINDA DOLAŞACAĞIZ BİRAZ. KÖYLÜLERE DE GÖZKULAK OLMAYI UNUTMA.
!!
EMREDERSİNİZ PAŞAMU..

KOMİSER OSMAN VE MUAVİNİ FETTULLAH KÖY ETRAFINI GÖZDEN GEÇİRİRLER. GELDİKLERİ YÖN OVALIKTIR, ARKA YANDAN KIVRILA KIVRILA BİR ÇAY AKMAKTADIR. DAHA İLERİDE SARP DAĞLAR SIRALANMIŞTIR... OSMAN DÜŞÜNCELİDİR.
/ DEVAMI VAR /

Yazan: Giovanni Guareschi

PATATES Şövalyeleri

Çeviren: Vedat Üretürk

— 29 —

Sert toprağa ayak basar basmaz gene konuşma illetine tutulan Clotilde gülerek:

— Konuğumsunuz, dedi. Beni korsanların elinden kurtarıp evime kadar getirmek doğrusu ne kadar kibarlık!

— XV —

Artık gelmişlerdi. Güneş parlıyordu. Bir pencere güçlük çıkarmadan açılıverdi. Odaya gene bir yasemin kokusu giriyordu ama Clo sarışın kontesler hakkında hiçbir şey düşünmedi. Elbiselerinden şıpır şıpır sular damlıyordu ve önemli ilk işleri elbiselerini değiştirmek oldu. Filimario arkasına mösyö Troll'ün bir elbisesini geçirdi. Bu elbise bizimkine iyi-kötü yakışıyordu. Clotilde'e gelince, bir çırpıda gene zarifliğini ve cesaretini kazandı.

Filimario böyle küstahlığa bilhassa sırt çevirerek, gidip bir köşeye oturdu.

— Mösyö Dublè, harikulâde iki omuzunuz varmış. Şimdiye kadar bu derece güzellerini doğrusu pek az gördüm.

Filimario karşılık vermedi.

Clo:

— Güneşin Mont Rose ardında battığını gördüm ama, diye devam etti, itiraf ederim ki omuzlarınızın görünüşü güzellikte onu bile geçiyor.

Bu söz üzerine Filimario ayağa kalktı ve gidip körpe kızın önünde dikildi.

— Matmazel Troll, dedi, bunca zamandır talihim pek yaver gidiyordu, sizi bunca zamandır tanımadığıma memnundum. Oysa siz, kaçakçı oyunları ile hayatıma girdiniz, beni amansız bir duruma soktunuz. Bana hayatı zindan etmek için en tatlı usulleri kullanıyorsunuz. Acaba bir kere olsun bunun hikmetini söyleyebilir misiniz bana?

Clotilde:

— Madam Thomson'un terasında galiba bir kelime ile anlatmıştım.

Fakat dediğine hemen pişman oldu. Hay kör şeytan hay, şimdi ağzına kadar dolu bir salonun terasında değillerdi, denizin ortasında kaybolmuş ve küçük bir adada bulunuyorlardı şu an. Bir erkekle yalnızdı; onunla yalnızdı. Clotilde, ömründe ilk olarak garip bir korku duyuyordu. Kaygulu kaygulu Fil'e baktı ve onun dudaklarında acı bir gülümsemenin belirdiğini görür gibi oldu.

Durumun kendisine verdiği kadar hoşnutsuzlukla:

— Bahsetmiyelim şimdi bundan, dedi. Şu an başımı biraz dinlendirmek isterdim.

Gidip odasına kapandı, kapısını sürgüledi ve ancak öğleye doğru salona döndü.

O zaman Filimario'ya:

— Bana huzurunuzla daha uzun zaman şeref mi vermek istiyorsunuz? diye sordu.

Bizimki bu soru karşısında şaşırdı.

— Güle oynaya hemen kalkıp giderdim, dedi. Ama yazık ki şu anda buna imkân göremiyorum. Bess Adası ile New-York arasında muntazam bir vapur seferi olduğunu sanmam.

Clotilde:

— Doğrusu tam üstüne bastınız, yoktur vapur seferi, dedi; yazık. Fakat, filika hepten işe aramaz halde değilse, gene gidebilirsiniz.

Filimario ona iki kere söz söyletmezdi; ama filikanın en göze batan yıkıntısı, bir börek tepsisinden daha geniş değildi. Dünyanın en sağlam iradesi ve tekmil hünerler, bu yıkıntıdan topu topu bir sandalye yapılabilirdi. Ama şimdi bir sandalye ne işe yarayabilirdi sanki? Filimario müthiş bir pişmanlık duydu artık.

Kapılarla pencereler sıkı sıkı kapalı idi. Bizimki kapıyı tıklattı, derken açmağa kalktı.

Yüksekten gelen bir ses:

— İlle de açılsın demek boşuna, dedi. Her çıkılacak delik kitlenmiş, arkası da eşyalarla doldurulmuştur.

Filimario:

— Bütün bunlar ne demekmiş anlamıyorum? diye fikir yürüttü.

— Şu demektir ki, ben kendi evimde oldum mu, hoşuma gideni yaparım. Size adayı kapayamam ama, evimi kaparım. Benim de kendime göre kanunum var. Şimdi, özür dilerim, mösyö Dublè, boğazımı düşünmek zorundayım. Ambarımı ağzına kadar yiyecek dolu buldum ve bir kurt kadar açım.

İKRAMİYELİ

PİYALE MAKARNASI

AŞÇIBAŞI RESMİNİ KESİP YOLLAYINIZ

1 adet 1000
4 " 250
10 " 100
LİRA

17

(Reklâmcılık — 1705 - 54)

İşte tarihin en afilli muhasarası böyle başladı: En afilli muhasara, çünkü kuşatılan dışarıda, açık hava da idi ve kuşatan da içeride, takviye kuvvetlerinin başında idi.

Fil uzun zamandır yemek yememişti ve Clo ise şu anda pencereden bizimkine, ballandıra ballandıra, havyarlı bir sandviç yahut konserve jambon gibi yiyecekleri anlatmağa başlıyordu. Fil ömründe böyle şey işitmemişti. Ama bir zamanlar Ketty ile yirmi kaçakçı vardı; şimdi de Clotilde Troll.

★

Güneş doğuyordu ki Clo pencerede göründü.

— Mösyö Dublè, hava güzel, değil mi?

— Şaheser, matmazel Troll.

— Bari iyi uyudunuz mu?

— Doya doya uyudum. İçi rahat olmak iyidir insanın.

Clotilde bizimkine sabah kahvaltısından ve peksimetlerin besleyici özelliğinden söz açtı. Öğleyin, turzulu güzel bir ton balığı tabağının övgüsünü yaptı ona. Akşam, yeni «gastronomique» tarifname ve uzlaşma'ya dâvet. Filimario küplere biniyordu ama, Dublè'lerin şerefli tarihinden yeni bir yalan kıvırma gücünü buldu.

Oysa Clotilde, yalnızca en alçak özür dilemeler değil, bir de şöyle dört başı mamûr bir aşk ilânı istiyordu. Dostları ile kendisi Nevaslippe'de bu işin içinde yuğrulmuşlardı.

Filimario ise kızarak, reddetmişti ve Clo bir kere daha keyifli keyifli içini çekti. Yıldızlı bir ikinci güzel gece de geçirdikten sonra, bizimki başı kazan gibi uyandı uykudan. Yemek yemeyeli elli altı saat olmuştu.

Filimario içinden:

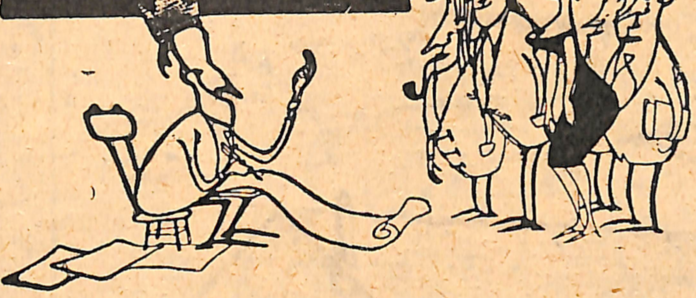
— Atalarımın nasıl dayandıklarını anlıyamıyorum, dedi. Elli altı saatlik bir perhizin üzerine, şimdiden dizlerimin bağı çözülüyor.

Tam inadını bir kenara bırakmağa hazırlandığı anda dizlerinin bağı çözülüyordu, ataları mezarlarında bu işten yüzleri kızarırdı. Şu anda yalnız özür filân dilemeğe değil, üstelik manzum bir aşk ilânı yumurtlamağa hazırdı. Yemek yemek istiyordu.

O sabah Clotilde, nedense penceresinde hiç görünmedi. Kapı açıldı ve suratı sapsarı, bozulmuş, gözleri yeni bir ağlayışla dolu dolu olmuş Clo, gelip Filimario'nun dikildi önüne. Bizim adam demek galip gelmişti. Bir kere daha...

(Devamı var)

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Bernard Shaw'ın bir fıkrasını hatırlıyorum şimdi. İstersen onu yaz... Tipik bir Shaw esprisi.

Alp ZİREK

Bir kelime!

Usta yazar Shaw, hikâyelerini sattığı bir yayınevine yeni bir yazısını götürmüştü. Editör, yazıyı okuduktan sonra her zaman olduğu gibi parasını hesaplamak üzere kelimeleri saymaya başladı. Tam 1001 kelime tutuyordu. Her kelimeye bir şilin verilmesi hususunda anlaştıkları için Editör Bernard Shaw'a:

— Sizden rica etsem, dedi, hikâyeden bir kelime çıkarın da yuvarlak hesap tam 1000 şilin vereyim.

Shaw, kalemini aldı ve editörün şaşkın bakışları arasında yazısının sonundaki imzasını sildi.

İmtihan!

Ramazan arifesinde bir köye hem de tavsiyeli iki hoca birden gider. İhtiyar heyyetini bir düşüncedir alır. Köye bir hoca lâzım, hangisini geri çevirseler tavsiye eden hatırlı zatı darıltacaklar. Boşa koymuşlar

Derken hocalardan daha zeki olanı işi anlamış:

— Size, demiş, bir hoca lâzım. Onun için en iyisi bizi imtihan edersiniz, kim kazanırsa onu alıkoyarsınız.

Bu hal çaresi, hem ihtiyar heyetinin, hem de ilmine güvenen diğer hocanın hoşuna gitmiş. Derhal toplanıp ithiman hususunu görüşmüşler. Tam bu sırada köy odasının kapısı önünden bir öküz geçtiğini görünce de İhtiyar heyetinin başkanı hoca efendilere:

— Haydi bakalım, demiş. Bir öküz yazın şuraya...

Kendine güvenen hoca diviti çekmiş sür'atle Sülüs, riz'a tâlik hatlarla üç öküz kelimesi yazıp kendinden emin uzatmış.

Zeki olanı almış eline kalemi, bir güzel öküz resmi yapıp vermiş.

İhtiyar heyeti üyeleri iki kâğıdı da gözden geçirdikten sonra âlim hocanın yüzüne alaylı alaylı bakıp:

— Bunun neresi öküz... demişler.

Muzaffer BAHŞİ

Ne olacak?

Küçük bir memur, zengin bir adamın kızına âşık olmuştu

— Beyefendi, kızınıza deliler gibi âşığım. Aşkımın verdiği cesaretle size gelmeye karar verdim. Saadetim elinizdedir!

Baba gayet soğukkanlı sordu:

— Ne iş yaparsın?

— Memurun efendim.

— Sonra... Sonra, ne olacaksın?

Genç memur sâfiyetle cevap verdi:

Kızınızın benimle evlenmesine razı olursanız, zengin olurum. Aksi taktirde yirmi beş sene sonra emekli!

Yılmaz KARACALI

Milletler Gülüyor

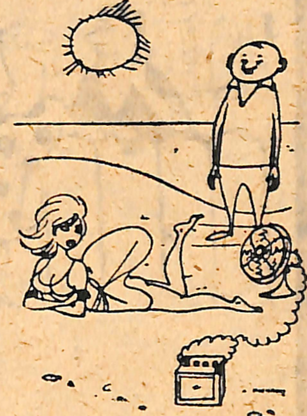
TABLOLAR

Taşradan yeni gelmiş bir karı koca, Paris'te bir resim sergisini geziyorlardı. Kadın hayranlıkla tabloları seyrettikten sonra kocasına:

— Ferdinand, dedi; bizim evimizde de böyle tablolar bulunmasını ne kadar isterdim bilsen!...

Kocası bu lâfa içerliyerek cevap verdi:

— Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun, resim yapacak vakti nerden bulayım?...

— Yine bana dua et, bir kuruş masraf etmeden serinliyorsun.

— Koy yanıma karıcığım, koy... Hem ben serinliyeyim, hem onlar soğusun.

SÜRPRİZ

— Demek büyük kızınızı evlendiriyorsunuz?

— Evet!... Düğün gelecek haftaya!...

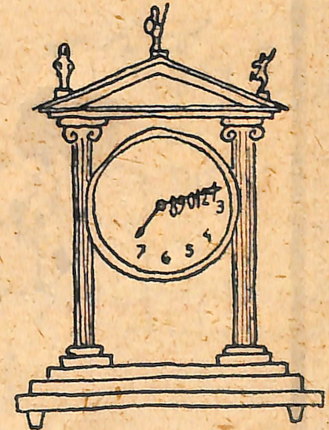
— Çok iyi! Yalnız acaba damadınız kızınızın bir ayağının takma olduğunu biliyor mu?

— Yok canım ona ufak bir sürpriz olacak bu!...

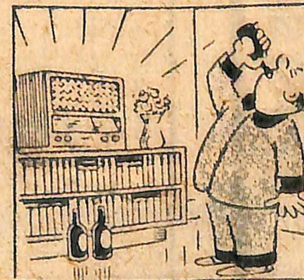
ASANSÖR

İlk defa New York'a gelen ve büyük bir otele inen kızılderili Uçan Kartal, yine hayatında ilk olarak asansör görüyordu. Kapısını üniformalı memurların açtığı asansörlerden birine yaşlı ve çirkin bir kadın bindi ve yukarı doğru çıktı; aradan az geçmeden genç bir kız çıktı. Hayretle durumu seyreden Uçan Kartal büyük bir esef içinde:

— Hay Allah diye söylendi; bilseydim karımı da beraber getirirdim...

YAZISIZ!

— Ben doktorun sözünü dinlerim. Bir kadeh içki içme dedi!...

SON MÜŞTERİ

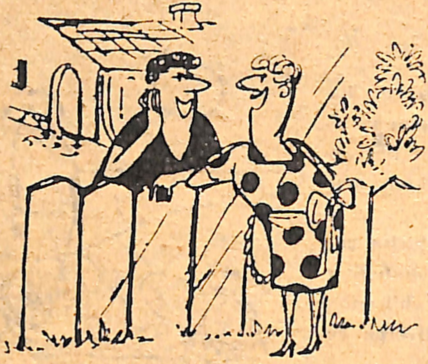
Vakit hayli gecikmişti. Barmen garsona çıkıştı:

— Artık barı kapamamız lâzım, ne diye şu son müşteriye kalkıp gitmesini söylemiyorsun sanki. Halbuki belki beş defadır adamı sadece utandırdın, yanından çekilince o yine uykuya daldı!...

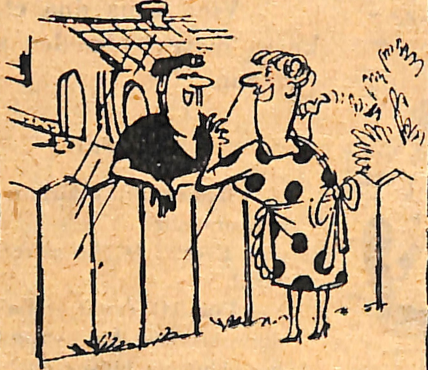
Garson kurnaz kurnaz gülümsedi:

— Evet ama her uyandırışımda bana «Borcum ne kadar?» diye soruyor; parayı ödüyor da ondan bırakıyorum adamcağız uyusun!...

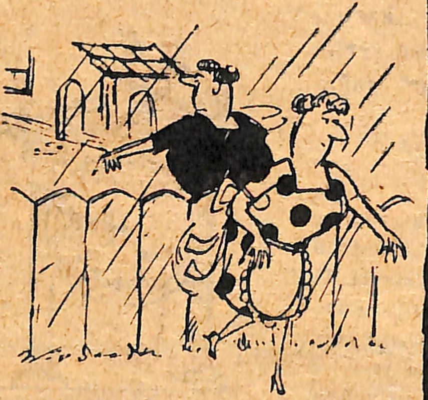
Dünya KARİKATÜRLERİ

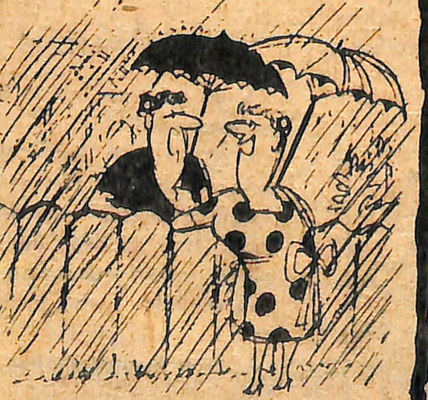
1

2

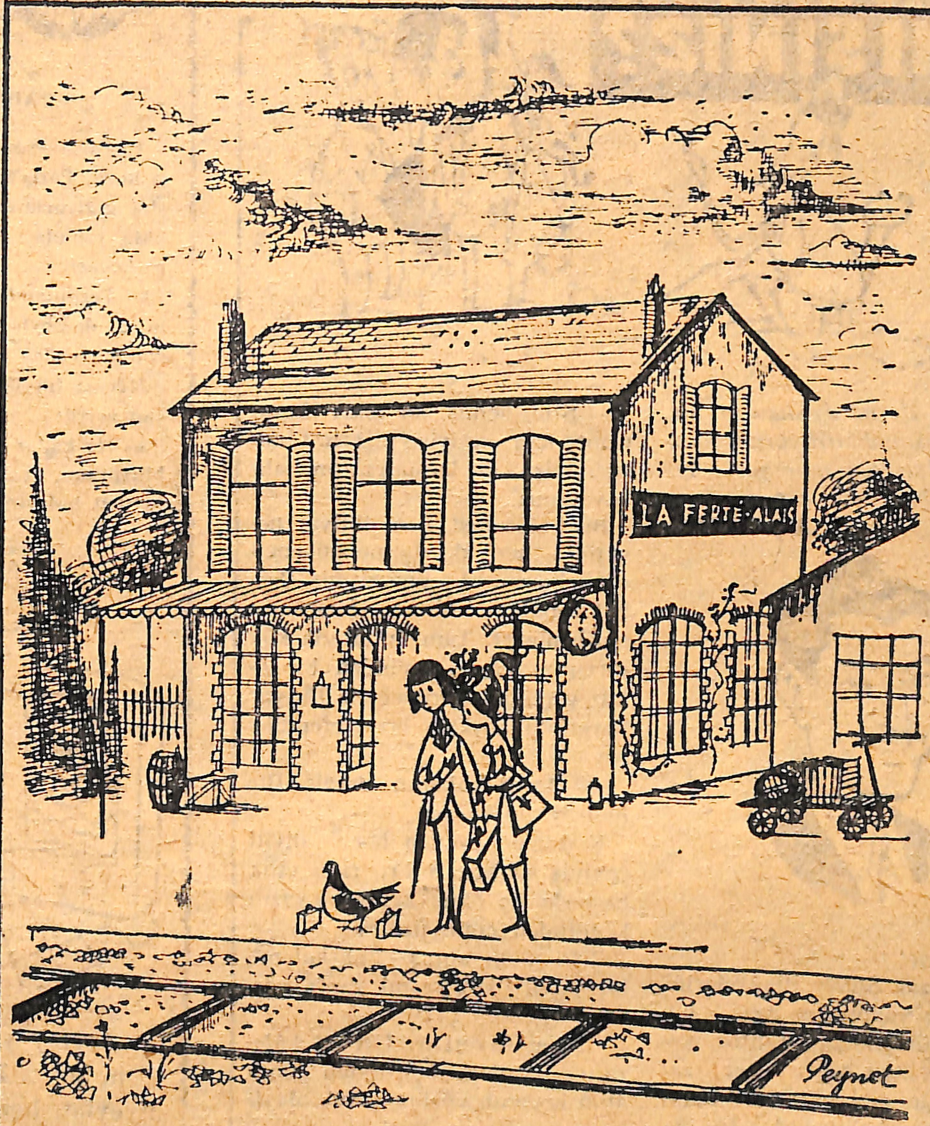

3

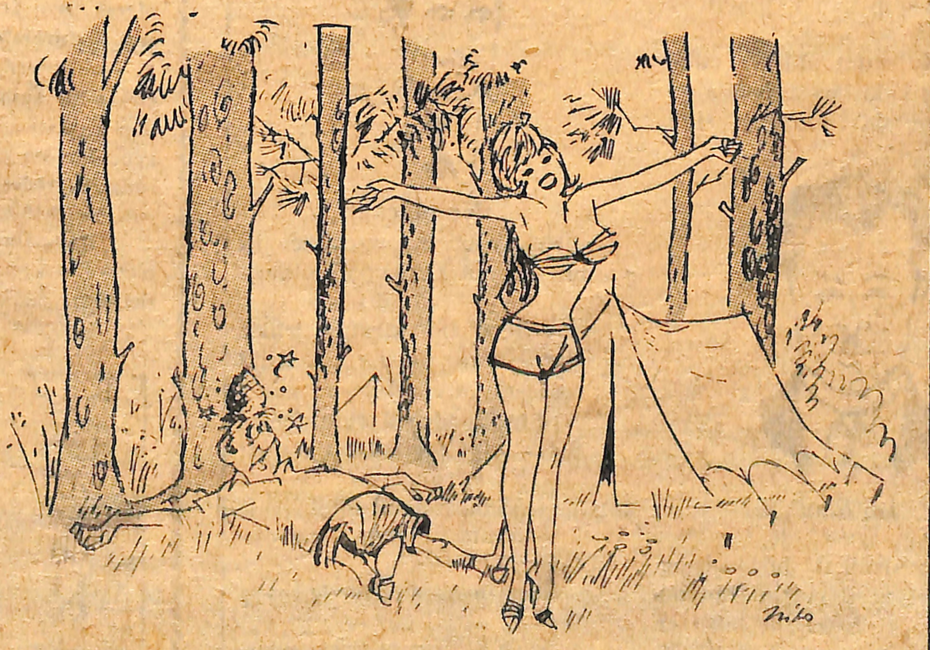

4

YAZISIZ

—AH CANIM, BU DA TRENİ BEKLİYOR GALİBA...

—OOOH, TABİATIN SESİYLE UYANMAK NE TATLI DEĞİL Mİ CORC?..

T.C. ZİRAAT BANKASI

Ziraat Bankası Tasarruf sahiplerine daima en zengin ikramiyeleri verir

Basın 3330 - 55

Akbaba

— Sen git, bir doktor çağır... Ben de üstündekileri çıkarayım, biraz ferahlasın.